

ไพล์ไพล์นั้น

ช่วย! ช่วยแน่ๆ!

ศศรัณย์นั่งตัวแข็งที่อยู่อู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ในออฟฟิศ ดวงตาเรียว เล็กดูตระหนก ถึงจะตีเลิกจนแทบปิดก็เถอะ เธอขยับเมาส์ไปมา ก่อนจะเคาะแป้นคีย์บอร์ดแรงๆ หลายๆ ที แต่ไม่มีอะไรขยับเขยื้อนเลย

‘อย่ามาค้างตอนนี้นะ!’ ศศรัณย์หุบคอมพิวเตอร์ในใจขณะพยายามเปิดไฟล์งานที่เธอนั่งบ่นยันตีห้า เหลือบมองนาฬิกาข้อมือสีส้มแปร๊ด อิกสิบห้า นาทีจะเริ่มประชุม แต่คอมพิวเตอร์ดันเดี้ยงไปแล้ว แพลชไดรฟ์เสียบอยู่ข้างเครื่อง และในนั้นมีไฟล์งานสำคัญอันเป็นสิ่งชี้ชะตาว่าชีวิตของเธอในไตรมาสนี้จะอยู่หรือตาย

ศศรัณย์ลองหมดทุกทางแล้ว ทั้งรีสตาร์ทเครื่อง ปิดเครื่องไว้สักพัก แล้วเปิดใหม่ แต่ทำยังไงก็ค้างอยู่ดี จะไปขอลองเปิดไฟล์ในแฟลชไดรฟ์จากเครื่องของคนอื่นก็ไม่ได้ ทุกคนยุ่งหัวหมุนรีบป้อนงานเข้าที่ประชุมกันหมด

ไม่มีทางอื่น ศศรัณย์คว้าหูโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานแล้วกดหมายเลขภายใน เสียงต่อสายดังขึ้นพักเดียวก็มีคนรับ

“ไอทีซัพพอร์ตคร้าบ”

“ศรัทธาจากเทรนนิงนะคะ คอมพิวเตอร์เป็นอะไรก็ไม่รู้ มันค้างนะ
คะ เปิดไฟล์ไม่ได้เลย”

“ได้ลองรีสตาร์ทหรือยังครับ”

“ลองแล้วคะ ทำทุกทางเท่าที่จะทำได้แล้วคะก่อนโทร. มาหาไอที ช่วย
มาดูหน่อยได้ไหมคะ เดี่ยวต้องรีบเข้าประชุมด้วย”

“โอเคครับ เดี่ยวลงไปดูให้”

จากนั้นก็วางสาย

ศรัทธาถอนหายใจ ลองขยับเมาส์ไปมาอีกรอบแต่ก็ไม่มีอะไร
ขยับเขยื้อน เธอดูนาฬิกาข้อมืออย่างร้อนใจ คนของแผนกไอทีที่อยู่ชั้นบน
จะลงมาตอนไหนก็ไม่รู้ รู้แบบนี้ไม่มัวแต่ไปยืน ‘แอ้ว’ หนุ่มหรรอก เมื่อก็นั่ง
นัทจากแผนกการเงินแวะมาแถวนี้ ยังไม่ทันได้เอ่ยแซวถึงสองประโยค
อีกฝ่ายก็ล่าถอย คุณแบงค์ที่เป็นเซลล์ด้วย แค่เห็นหน้าเธอ เขาก็แทบวิ่งหนี
แค่จะทักเฉยๆ ว่าใส่เสื้อตัวนี้หล่อดี ถึงจะเตรียมประโยคต่อท้ายไว้แล้ว
ด้วยว่า “นั่นแน่...รู้ว่าวันนี้จะได้เจอแน่แล้วแต่งตัวหล่อใช้ไหมคะ” ก็เถอะ

ศรัทธาขยับเมาส์ เคาะแป้นคีย์บอร์ด ภาพในจอก็ยั้งนิ่ง เธอ
ถอนหายใจ ตอนนั้นเองร่างสูงของใครบางคนก็ปรากฏ

“คุณศรัทธาอยู่ไหนคร้าบ” เขาเรียกหาพลางลากเสียงยาว

ศรัทธาหันตามเสียงเรียก มองดูชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนตรงหน้า เขา
สวมเสื้อยืดสีชมพูอ่อนลายการ์ตูน กางเกงยีนขายาวสีซีดและรองเท้าผ้าใบ
ซึ่งไม่ต่างจากสภาพของศรัทธาเท่าไร เธอเองก็อยู่ในชุดเสื้อยืด กางเกงยีน
เหมือนกัน...จริงๆ แล้วเหตุผลหลักที่เลือกทำงานที่นี่ ก็เพราะว่าไม่ต้องใส่
กระโปรงละมั้ง

“อยู่นี่คะ ไอทีใช้ไหม”

ศรัทธายกมือหრაแล้วถาม อีกฝ่ายพยักหน้าแล้วยิ้มให้ ดวงตาสีดำ
วิบวับหยีลง

“ใช่แล้ว นะโมจากไอทีซัพพอร์ตครับ เห็นบอกว่าจะไปประชุม ผมรีบลงมาเลยนะเนี่ย คอมพ์เครื่องไหนครับที่ค้าง”

ศรัณย์ยิ้มอย่างขอบคุณให้บุรุษผู้ซึ่งกำชะตาชีวิตของเธอไว้ แล้วผายมือเชิญให้เขานั่งลงที่โต๊ะทำงาน คอมพิวเตอร์เจ้าปัญหายังคงค้าง หม่อมไอทีลองขยับเมาส์ เคาะสองสามปุ่มบนแป้นคีย์บอร์ด แต่ก็ยังไม่มียอะไรเปลี่ยนแปลงเลย

“คอมพิวเตอร์มันเก่าแล้วมั้งคะ เดียวฉันจะลองทำเรื่องขอเครื่องใหม่”

“ก็ไม่เก่านะครับ รุ่นล่าสุดเลยด้วยนี่ เพิ่งติดตั้งเมื่อกลางปีเองไม่ใช่หรือครับ”

“แต่มันเจ๊งแล้วอะคะเนี่ย” ศรัณย์เถียง

อีกฝ่ายมองเธอนิดหนึ่งแล้วหันไปสนใจคอมพิวเตอร์ต่อ “ไม่ขยับเลยแฮะ ทำจะยาว พี่ไปเดินเล่นก่อนก็ได้ครับ เสร็จแล้วเดี๋ยวผมเรียก”

“ไม่ไปได้ไหม อยากอยู่ใกล้ๆ เป็นกำลังใจให้นะ” ศรัณย์เริ่ม ‘แอ้ว’ หม่อมไอทีเลิกคิ้วมองเธอหน่อยหนึ่ง ยิ้มน้อยๆ ราวกับขบขัน เขาไม่ตอบอะไร หันไปสนใจคอมพิวเตอร์ตรงหน้าแทน

“เอาละ คุณศตะเริ่มละ”

เสียงทืซาทิ้งโต๊ะข้างๆ ดังขึ้น เธอเรียกชื่อศรัณย์แค่สองพยางค์ หน้า มีเสียงหัวเราะของเมษที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กันดังผสมขึ้นมา

“น้องไอทีไม่ต้องสนใจมัน รันมันชอบ ‘แอ้ว’ เมษบอกบ้าง

ไอทีหนุ่มหัวเราะหน่อยหนึ่ง ดูไม่ได้ตั้งใจอะไร

ศรัณย์มองเพื่อนตาขวาง “อย่าเม้าท์ระยะเผาขนลิ”

ถึงบอกว่าจะยืนใกล้ๆ เป็นกำลังใจ แต่ศรัณย์ไม่ได้ยืนดูเขาหรือ เธอหาหนี่งที ขยี้ตาหยีๆ ของตัวเอง...วังชะมัด อดหลับอดนอนป่านางนี้ถ้าเปิดไฟล์ไม่ได้ขึ้นมา ชีวิตก็จบเห่พอดี

ตอนที่หันรีหันขวางว่าจะทำอะไรดี ก็เห็นใครบางคนยืนก้ำกัอยู่ตรง

หน้า ในมือมีเอกสารปึกใหญ่

“ติดต่อใครคะ”

ศรัณย์ร้องถาม ผู้ชายคนนั้นมองเธออย่างไม่แน่ใจ

“เอ่อ...ทีมเทรนนิงครับ ตรงนี้ใช้ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“คุณศรัณย์อยู่ไหมครับ”

ศรัณย์พยักหน้า “อยู่ค่ะ คนที่สวยงามที่สุดในแผนก”

เธอบอก และหนุ่มคนนั้นก็หันไปหาทิศทางที่ เมฆหัวเราะลั่นแผนก
ทิชามองขวางๆ ขณะที่ศรัณย์ยืนขมวดคิ้ว ในที่สุดก็ยกมือหรวา นาฬิกา
ข้อมือเนวสปอร์ตสีส้มแปร๊ดโตดเด่นอยู่บนข้อมือ

“ฉันเองค่ะ สวยสุดในแผนก มีอะไรหะคะ”

“เอกสารจากแผนกบัญชีที่คุณศรัณย์ขอไว้หะครับ พี่อื่นให้เอามา
ให้”

“อ้อ ขอขอบคุณมากหะคะ” เธอรับเอกสารไป มองอีกฝ่ายแล้วยิ้มโชว์
ฟันกระต่ายให้ “เพิ่งมาใหม่หะคะ ไม่เคยเห็นหน้า”

“ครับ วันแรกเลย”

“นี่เดี๋ยวลับแผนกแล้วใช่ไหมคะ กลับถูกไหมคะ ให้รันไปส่งไหม”

“ไม่ต้องครับ กลับเองได้”

“โอเค หลงทางในออฟฟิศนะไม่เท่าไรหะนะ แต่ถ้าหลงมานั่งในใจ
วันนี้ลำบากหน่อยหะคะ หาทางออกไม่น่าจะเจอ” เธอว่าพลางหัวเราะร่วน
ส่วนอีกฝ่ายก็ทำท่าเหมือนหงะ รีบบอกลาแล้วจ้ำอ้าวจากไป

“อ้าว หนีไปซะแล้ว” ศรัณย์บ่นแล้วถอนหายใจ ไม่วายเห็นหนุ่ม
โอบล้อมมองอยู่ ริมฝีปากยกยิ้มน้อยๆ รวากับกำลังกลั้นหัวเราะ

“คุณศระ ทำเด็กใหม่ผวาอีกแล้วหะคะ” ทิชาทำหน้าคล้ายระอา
ก่อนจะหันกลับไปสนใจจอกอมพิวเตอร์ต่อ

“จะเด็กใหม่เด็กเก่า ไม่เห็นจะมีใครทนไอรันได้สักคน ซึ่หลิงจเขาผวา

กันไปหมดแล้ว” เมษเสริม

“เหม...ก็แើวเล่นเท่านั้นแหละ”

“เห็นแើวเขาไปทั่ว พอเจอคนจริงจับกลับจริงๆ ขึ้นมา วิ่งหนีทางจุก
ตุตเลยนะ” ทิชาบอกอีก ศรัณย์หัวเราะแหะๆ

“ตกลงคุณโบทที่อยู่บัญชีนี้ยังจับแกอยู่ไหม” เมษถามบ้าง

“ไม่รู้” ศรัณย์บอกปัด ไม่อยากสนใจ แค่คิดก็หวาดระแวงจนต้อง
หันหน้าหันหลังเพื่อคนที่พูดถึงจะโผล่เข้ามา

ไม่ได้รังเกียจ และเขาไม่ได้รู้กหน้ากอะไรเลย...ศรัณย์แค้นแล้ว

“เห็นไหม ไปแើวเขา พอเขาจับขึ้นมาจริงๆ ก็วิ่งหนี น่าสงสาร”

“สงสารฉันนี่ คอมพ์เดียวอยู่ที่นี่ จะแก้งานทันประชุมใหม่ ยิ่งเครียดๆ
อยู่ ต้องหาทางระบาย ขอยืมคอมพ์หน่อยสิทิชา เมษ” ศรัณย์หันหาเพื่อน
แต่ทั้งสองส่ายหน้ารัวๆ

“ไม่ว่างว่ะ รีบอยู่” เมษรีบบอก

“ฉันก็ยุ่ง ยิงบ่นรายงานไม่เสร็จเลยเนี่ย” ทิชาบอก

ศรัณย์ถอนหายใจ หย่อนตัวนั่งเหมะลงข้างเพื่อนสาว ยังไม่ทันได้
พูดอะไรก็ได้ยินเสียงเรียกอีก

“น้องริน”

ศรัณย์หันตาม เห็นหนูมูมู้นี่จากฝ่ายจัดซื้อยื่นส่งยืมมาให้ เธอยืม
ตอบ “พี่วัฒน์ สวัสดิ์ค่ะ มาทำอะไรแถวนี้คะ”

“เอาเอกสารมาให้ทิชาครับ”

วัฒน์บอกแล้วยื่นเอกสารให้สาวสวยที่นั่งพรหมนี้รัวเร็วลงบน
ศิย์บอร์ด ทิชาแงยหน้าขึ้นมารับเอกสารแล้วหันกลับไปสนใจคอมพิวเตอร์
เหมือนเดิม

“ยุ่งกันอยู่หรือเนี่ย”

“ใช่ค่ะพี่วัฒน์ ขอขอบคุณมากนะคะที่เอามาให้ ทิชาไม่มีเวลาดูเลยเนี่ย
อีกสิบนาทีต้องไปประชุมแล้ว” ทิชาว่า ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

พอศรัณย์ได้ยินอย่างนั้นก็รีบหันไปหาไอทีหนุ่ม ตอนนี้น้ำจอกของเธอเป็นสีดำมืด มีตัวอักษรภาษาอังกฤษหลายบรรทัด หนุ่มไอทีไม่ได้สนใจใคร เขาพิมพ์คำสั่งบางอย่างลงไปแล้วกดเอนเทอร์ ทำแบบนี้ซ้ำไปซ้ำมา ศรัณย์ไม่กล้ากวน กลัวจะยิ่งทำให้ซ้ำกว่าเดิม

“รันว่างเธอ” พี่วัฒน์ถามอีก ศรัณย์ยิ้มแหยๆ ให้เขา

“คอมพ์รันเจ้ง ไอทีกำลังแก้ให้คะ รันยังแก้งานไม่เสร็จเลย เดี่ยวต้องเอาเข้าที่ประชุมเหมือนกัน ถามทำไมคะ จะชวนรันไปเด็ดเธอ” ศรัณย์เริ่มแฉ้ว

วัฒน์หัวเราะเขินๆ “เด็ดตอนนี้ได้ไง ทำงาน แต่วันเสาร์ว่างไหมละ ไปกินข้าวกัน”

อีกฝ่ายเริ่มรุก มองศรัณย์ด้วยใบหน้าแดงเรื่อ ศรัณย์ผงะไปนิด รีบหันมองทิวากับเมฆอย่างหาตัวช่วย แต่ไม่มีใครสนใจ เมฆแค่หันมายิ้มซ้ำๆ ให้เท่านั้น

“โอ๊ย ว่างหรือคะ คิวรันยาว” วาอย่างล้อเล่นแล้วหัวเราะ แต่วัฒน์ไม่ยอมแพ้

“ว่างเมื่อไหร่ละ พี่รอรับบัตรคิวได้ไหม” วัฒน์ถามแล้วยิ้ม ศรัณย์ยิ้มแหยๆ ไปให้

“พี่วัฒน์ตลกอะ” เธอหัวเราะกลบเกลื่อนแล้วรีบหันหลังไปนั่งเหมะข้างนะโมที่หันมาเลิกคิ้วมอง

“ยังไม่เสร็จหรือคะ” ศรัณย์รีบถาม ชะโงกหน้าไปที่หน้าจอสีดำกับตัวอักษรภาษาอังกฤษที่เธอไม่เข้าใจสักนิด นะโมมองเธอที่ วัฒน์ที่ แล้วส่ายหน้า

“ยังครับ” ว่าพลางเหลือบมองวัฒน์ที่มองมาทางศรัณย์

วัฒน์ถอนหายใจ จากนั้นก็ล่าทัพกลับไป

“ไปแล้วครับพี่” นะโมหันมาบอก

ศรัณย์เลิกคิ้วมองเขา ตกใจที่เขารู้ว่าเธอกำลังหนี และทิ้งๆ ที่ก็

ไม่ได้จ้องอะไรเธอ แต่สายตาจากดวงตาสีดำวิบวับแบบนั้นดูราวกับกำลังส่องทะลุใจ เธอเหลือบไปมองทางด้านหลัง ถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นว่าวัณณ์จากไปแล้ว จากนั้นก็ย้ายไปนั่งเหมะข้างเมษ

“ไม่ช่วยกันเลยนะ” ศศรัณย์แหวไล่เพื่อนหนุ่มที่แคหัวเราะหึๆ นิ้วเรียวยาวพิมพ์รัวเร็วลงบนแป้นคีย์บอร์ด

“จะได้เซ็ด แอ้วเขาแล้วไม่สนใจเขา จะแอ้วทำไม”

“แอ้วเล่นไม่ได้หรือไง ทำไมต้องคิดกันจริงจังด้วยวะ ไม่มีอารมณ์ขันเลย” ศศรัณย์บ่น มองไปหน้าคอมเข้มของเพื่อนหนุ่ม เธอถอนหายใจอย่างเสียดายของ เมษเป็นผู้ชายร่างสูง หน้าตาคมคาย และเท่มากในความคิดของเธอ เสียดายชะมัดที่เมษไม่ชอบชะนี

“แต่ถ้าแกจับก็ไม่แน่นะ” ว่าแล้วก็แอ้วเพื่อนสาวเสียหน่อย

เมษผงะ ทำหน้าหวาดระแวงไล่ “นี่แกแอ้วฉันหรือ แอ้วไม่ดูเพศเลยหรือไอ้รัน”

“เสร็จแล้ว!” ทิชาร์้องออกมาอย่างโล่งอกก่อนจะพุบลงกับโต๊ะทำงานอย่างหมดแรง

เมษยกมือขึ้นบ้าง “เสร็จแล้วเหมือนกัน! วู้! อีกห้านาที ไอ้รัน เร็วๆเลย”

“พี่ยุ่น”

“คอมพ์ยังซ่อมไม่เสร็จเลยเนี่ย ทำไงดีอะ ไม่ทันแน่เลย” ศศรัณย์บอกเมษ

“พี่ยุ่นครับ”

ศศรัณย์ได้ยินเสียงเรียกใครสักคนที่เธอไม่รู้จัก และเพราะมัวแต่กังวลเรื่องงานอยู่เลยไม่ได้หันมอง จนเมษสะกิดแล้วพยักพเอิดให้หันแหละ

“รัน น้องเขาเรียกแกหรือเปล่าวะ”

ศศรัณย์หันตามเสียง เห็นนะโมนั่งยิ้มมองอยู่ เขาเรียกอีก คราวนี้ กวักมือด้วย

“พี่ยุ่น”

ศรัทธัยเล็กก็สูง ขึ้นนิ้วเข้าหาตัวเอง “ฉันเหรอ”

“ครับ พี่หน้าเหมือนคนญี่ปุ่นเลยนะ”

“เออ...ซมใช้ใหม่ แต่ฉันไม่ได้ซื้อยุ่นนะ ชื่อศรัทธัยไง รู้แล้วไม่ใช่เหรอ เรียกศะกะก็ได้”

“ครับ คอมพีใช้ได้แล้วนะครับพี่ยุ่น”

ไม่ฟังกันเลยใช้ใหม่...ศรัทธัยขมวดคิ้วมอง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เพราะยังมีเรื่องด่วนให้จัดการ

นะโมลุกพรวดจากเก้าอี้ เปิดทางให้ศรัทธัยเข้าไปนั่งแทน เขาพูดต่อ “คอมพิวเตอร์ติดไวรัสมาหะครับ มาจากแฟลชไดรฟ์ พี่ยุ่นได้อาไปใช้ที่ไหนมาบ้าง”

“ใช้หลายที่นะ ที่ร้านเน็ตด้วย ล่าสุดก็เมื่อคืนที่บ้าน นั่งบ่นงานยันตีห้า ยังไม่ได้นอนเลยเนี่ย แล้วก็บอกว่าอย่าเรียกยุ่นไง” ศรัทธัยตอบมือก็เลื่อนเมาส์ไปทั่ว ความหาไฟล์สำคัญ

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะเรียก ถ้าพี่ยุ่นไม่ชอบก็ไม่ต้องห็นก็ได้” นะโมว่า

ศรัทธัยหันขวับไปหา มองเขาอย่างงุนงง แต่หนุ่มรุ่นน้องก็แคื่อยิ้มร่า กลับมาให้เท่านั้น

ก็แคื่อยิ้ม...ทำไม่มันดูกวนประสาทขนาดนี้

“ล้างไวรัสไปหมดแล้วใช้ใหม่หะ” เธอถาม เลื่อนเคอร์เซอร์เมาส์ไปที่ไดรฟ์ของแฟลชไดรฟ์

นะโมพยักหน้า ยืนล้วงกระเป๋าทำทางสบายๆ “แต่มันแสกก็หนักมาก ล้างไวรัสเฉยๆ ไม่ได้ ผมเลยฟอร์แมตมันไปเลย”

“เลยอะไรนะ”

“ฟอร์แมตครับ ล้างแฟลชไดรฟ์นี่”

ศรัทธัยไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เธอเข้าใจนั้นถูกต้องไหม แต่พอจะเห็นเค้า

หายหน้าอยู่ตรงหน้า และพอนะโมเย็นเย็น ศรัณย์ก็แทบจะช็อกตายตรงนั้น

“ผมลบข้อมูลในแฟลชไดรฟ์เกลี้ยงเลย”

“งานนั้นด้วยเธอ!”

“หมดนั้นแหละครับ พี่คุณเองงานไว้ในแฟลชไดรฟ์หรือเปล่านั้น ถ้าใช้ก็...เสียใจด้วยครับ ลบทิ้งไปแล้ว” ว่าพาลางยิ้มเป็น

ศรัณย์อ้าปากค้าง แทบจะกระโจนเข้าไปบีบคอเขา “นะโม! แล้วงานนั้นจะทำยังไง!”

“ไม่รู้สิ”

เขาบอกแล้วหัวเราะ ท่าทางชอบใจที่ศรัณย์หัวเสีย บุษะผู้กำชะตาชีวิตของเธอเพิ่งจะบีบร่างเธอแหลกละเอียดคามือ

“ทีหลังอย่าเอาแฟลชไดรฟ์ไปเสียบสุมสี่สุมห้านะครับ ติดไวรัสมาก็ยุ่งแบบนี้แหละ เดี่ยวผมต้องขึ้นไปสแกนเซอร์เวอร์อีก เพื่อไวรัสที่ซ่อนเข้าเซอร์เวอร์ คราวนี้ไอทีงานเข้าแน่” เขาบอกแล้วออกเดินไป แต่ก้าวไปได้สองก้าวก็หันกลับมา “สรุปว่าคอมพิวเตอร์หายคังแล้วนะะ งานผมที่นั่นเสร็จแล้วนะ ไปก่อนนะครับ มีอะไรก็โทร. ตามไอทีได้เลย”

ศรัณย์แทบจะร้องกรี๊ดตอนที่เห็นนะโมเดินจากไปอย่างไม่สนใจไยดี เมฆกับทิวาที่อยู่ในการไม่ต่างกัน ยังไม่ทันได้พูดอะไร ทั้งสามก็โดนตามตัวเข้าห้องประชุม ศรัณย์พุบหน้าลงกับโต๊ะ ร้องให้พุ่มพ่ายอยู่อย่างนั้น เมฆกับทิวาเฝ้าอยู่สักพัก ไม่เห็นศรัณย์มีทีท่าว่าจะหยุด สุดท้ายเมฆก็จุดกระดาษลากดูเธอเข้าห้องประชุมไป

ศรัณย์ต้องใช้เวลาช่วงพักกลางวันหนึ่งปี่นงานที่ ‘ไอ้เต็กไอทีนี่’ ลบทิ้งไป เธอบอกที่ประชุมด้วยขาสั้นๆ แบบพร้อมทรวดว่าไฟล์งานที่ขึ้นมา มีปัญหา เปิดไม่ออก ตอนนี้อยู่สรุปคร่าวๆ ให้ฟังก่อน แล้วจะรีบทำไฟล์ใหม่มาส่งให้ โชคดีที่ผู้บริหารเข้าใจ เลยยังไม่โดนเพ่งเล็ง

“ดีนะที่ผู้บริหารเขาไม่ว่าอะไร แค่เรื่องแฮรธาสมนต์อย่างเดียวก็น่าแทบ

ตายแล้ว ไ้อ์รันนะ”

เมฆพุดพลาหงหัวเราะ หัวเราะไปก็จิ้มลูกชิ้นใส่ปากไปด้วย นึกข้าเพื่อน
ที่ซึ่หลิจันจะพาตัวเองตงงานอยู่บ่อยๆ ทิชาส่งแก้วชานมไข่มุกให้ศรัณย์
พอเพื่อนไม่ได้ไปกินข้าว สองคนนี้เลยซึ่ของกินเล่นมานั่งเป็นเพื่อนเสียเลย

“แต่แกมีอีกก็อบบึที่บ้านไม่ใช่เหรอรัน” ทิชาถามบ้าง

ศรัณย์พยักหน้าอย่างเนือยๆ “มี ที่ทำอยู่ตอนนี้คือส่วนที่ตั้งใจจะ
เอามาใส่เพิ่ม มันมีข้อมูลในคอมพิวเตอร์ที่นี้ที่ฉันต้องเอามาใส่เพิ่มนะ เสร็จ
แล้วละ เดียวเย็นนี้กลับบ้านแล้วเอาไปรวมกับไฟล์หลักที่บ้านก็เรียบร้อย”

“แล้ววันนี้กลับยังง” ทิชาถามอีก

“กลับกับพีคัมเข้ม” ศรัณย์ว่าพลาหงยิ้มกริม อยู่กับพีคัมเข้มสบายใจ
ที่สุด

“แล้วตรงกลับบ้านเลยหรือเปล่า วะร้านพีคัมใหม่ ถ้าไปเดี๋ยวจ
เจอกันที่นั่น”

“ไม่ละ วันนี้ต้องรีบกลับไปแก้งาน พุดแล้วโมโหไม่หาย ไ้อ์รันไหน
ลบไฟล์ฉันหน้าตาเฉยแล้วยังมายิ้มหน้าเป็นอีกนะ ไม่รู้สึกผิดเลยหรือง”

“เอาน่า ผ่านไปแล้ว คอมพิวเตอร์ใช้ได้แล้วก็ดีแล้ว” ทิชาบอก

“แล้ววันจะกินอะไรตอนเย็นใหม่ ให้ซึ่ไปให้ใหม่” เมฆถามบ้าง

“ไม่เป็นไรๆ เดียวฉันหาอะไรง่ายๆ กิน รีบกิน รีบทำงาน รีบนอน
ไม่ได้นอนอึมๆ มาหลายวันละ บ้านช่องไม่ได้เก็บกวาดเลยเนือย” ศรัณย์บ่น
เมฆมองเธออึมๆ “รันแก่งเนอะ ดูแลตัวเองได้ อยู่คนเดียวได้ ไม่
ซึ่เหงา”

ศรัณย์ยิ้มกระตุกไปหน่อยตอนที่ไต้ยิน แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

ไม่ได้บอกออกไปว่าเหงาสิ...เหงามากเลย

หลังเลิกงาน ศรัณย์กระโจนออกจากสำนักงาน วิ่งรี่ไปที่ลาน
จอดรถ ดิ่งไปที่ส่วนจอดรถมอเตอร์ไซด์ ไปหาชุดหล่อของเธอที่รออยู่ตรงนั้น

“พีคมเข้ม...”

ศรัณย์เรียกเสียงหวานแล้วจูงจักรยานเสือหมอบคู่ใจออกมา ผม ยาวประจำที่ม้วนตรงปลายถูกรวบไว้เรียบร้อย เรื่องเสื้อผ้าไม่ต้องห่วง ศรัณย์ชอบสวมเสื้อยืด กางเกงยีนกับรองเท้าไอทิสีเกสสีขาวคู่ใจ ชุดนี้ใส่ ปั่นได้สบายมาก หญิงสาวสวมหมวกกันน็อก จากนั้นกระชับเบาะขึ้นบ่า แล้ว ชี ‘พีคมเข้ม’ กลับบ้าน

พีคมเข้มเป็นจักรยานเสือหมอบที่ศรัณย์ซื้อมาได้สักพักใหญ่ เธอ ชอบความรู้สึกเวลาที่จักรยาน เวลาที่ร่างกายเคลื่อนไปด้านหน้า มันไวกว่า ก้าวเดินหรือวิ่ง แต่ก็ช้าพอให้ตัวเองได้สัมผัสสิ่งรอบข้าง ได้ตีตมต่ากับสัมผัส จากสายลมเย็น ศรัณย์ชอบที่สุดเวลาที่ลมโชยผ่านใบหน้า มันสดชื่นจน เธอแทบจะฮัมเพลงออกมา...ว่าแล้วก็ฮัมเพลงดีกว่า

ที่ตั้งของบริษัทอยู่ไม่ไกลจากที่พักนัก ปั่นไม่นานก็ถึง ถ้านั่งรถเมล์ คงราวๆ ห้าป้าย ความจริงจะนั่งรถไฟฟ้าไปก็ได้ แต่เธอชอบปั่นจักรยาน มากกว่า เลยใช้เส้นทางเล็กๆ เลาะมาจากคอนโดมิเนียม เชื่อมเข้าถนนใหญ่ ปั่นอีกไม่ไกลก็ถึงสำนักงาน นับว่าเป็นเส้นทางที่เยี่ยมไปเลย

ไม่นานก็ถึงคอนโดมิเนียมที่ศรัณย์อาศัย เธอเพิ่งตัดสินใจซื้อ ห้องชุดแบบหนึ่งห้องนอนในคอนโดมิเนียมระดับกลาง พอผ่อนได้คนเดียว ไม่เดือดร้อนอะไร

ศรัณย์นึกถึงบ้านหลังใหญ่ที่พ่อกับพี่ชายอาศัยอยู่ และมี ‘คนอื่น ๆ’ อาศัยอยู่ด้วย แล้วส่ายหน้าให้ความคิดของตัวเอง...แยกมาอยู่แบบนี้แหละ ดีแล้ว สบายใจดี

เธอจอดพีคมเข้มไว้ที่ส่วนจอดรถอร์ไซค์ ลูบพีคมเข้มอย่างรักใคร่ ก่อนจะก้าวเข้าไปยังลิบบีของคอนโดมิเนียม ตัดเข้าไปขึ้นลิฟต์

“พี่ยุ่น”

ศรัณย์หยุดกึกตอนที่ได้ยิน เธอเบิกตาเหยี่ยวของตัวเองกว้างแล้วหัน ไปหาเจ้าของเสียง ก่อนขำงั้นใจว่าตัวเองหูผาด ก็นั่นคอนโดเธอนะ!

คนที่เรียกเธอแบบนี้จะมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง

แต่ศรัณย์ไม่ได้หุ่ฟาด นะโมนั่งอยู่บนโซฟาภายในล็อบบี้ เขาลุกขึ้น
ส่งยิ้มสดใสมาให้ ดวงตาเป็นประกายวิบวับ

“มา...มาทำอะไรที่นี่!” ศรัณย์ถามอย่างแปลกใจ นะโมหัวเราะน้อยๆ
เมื่อเห็นสีหน้าของเธอ คำตอบของเขายิ่งทำให้ศรัณย์แปลกใจเข้าไปใหญ่

“มาหาพี่นงเง เรียกไอทีไมโซเทรอลครับ”

๒

มือเย็น

ศศรัณย์ยืนงงเป็นไก่ตาแตก มองหนุ่มรุ่มน่องที่ยังยิ้มหน้าเป็น
มาให้ บอกก็ครึ่งแล้วไม่ให้เรียกแบบนี้ แต่ก็ยังจะเรียกอยู่ได้ เธอพยายาม
เดาสาเหตุที่สมเหตุสมผลที่สุดแล้วถาม

“ตกลงมาทำอะไรแถวนี้ มาหาเพื่อนหรือ”

“เฮ้! ก็บอกว่ามาหาพี่ยุ่นไง ไทร. ตามไอที่ไม่ใช่หรือครับ”

“ตามอะไร” ศศรัณย์งง เธอมองเขาหนึ่ง พยายามเก็บขีริม ก่อนจะ
ห้ามตัวเองไม่ให้ไหว หลุดแฉ่วไปหนึ่งที่ “หรือว่าคิดถึงพี่จนต้องตามมาบ้านจะ
น้อง”

นะโมเล็กคิ้วหน้อยหนึ่ง แล้วทำหน้าที่เหยเหมือนกำลังทรมาณ ยกมือ
ขึ้นกุมอกข้างซ้าย “คิดถึงใจจะขาดแล้วครับ”

ศศรัณย์ผงะ ไอนี้...มีแฉ่วกลับด้วย

“ตกลงมาทำอะไร”

“ก็พี่ไทร. ตามไอที่ไม่ใช่หรือ”

“อย่ามามาก ฉันไม่ได้ไทร.”

“คิดดีๆ คิดดีๆ หลังจากผมลงไปซ่อมคอมพิวเตอร์ให้พี่ แล้วพี่ได้โทร. หา ไอทีอีกใหม่”

ศรัณย์หยุดก็...หรือว่าเขาเอาคืน

หลังจากโดน ‘ไอทีอีกใหม่’ ลบไฟล์สำคัญออกจากแฟลชไดรฟ์ ศรัณย์ก็เข้าประชุมด้วยอาการหวาดผวา พอประชุมเสร็จออกมา สิ่งแรก ที่เธอทำคือเดินไปที่โต๊ะทำงาน ต่อสายไปหาแผนกไอที

ไม่ได้ขอคุยกับนะโม แต่ขอคุยกับผู้จัดการของเขา

ศรัณย์นำไฟล์ไป ระบายความอัดอั้นตันใจไปตามสาย บอกเขาว่า เธอลำบากลำบากแค่ไหนกว่าจะทำงานเสร็จ อดหลับอดนอนมาทั้งสัปดาห์จน ขอบตาคล้าเป็นแพนด้าเพื่อไฟล์นี้ แล้วจู่ๆ ‘คนของคุณ’ ก็มั่งง่ายลบมันออกไปซะอย่างนั้น เธอตกที่นั่งลำบาก ต้องมาอธิบายให้ผู้บริหารฟังว่าทำไมไฟล์ สำคัญขนาดนั้นถึงไม่มีในที่ประชุม ก่อนจะเสริมอีกว่านี่เดียวเธอต้องอดนอน อีกทั้งสัปดาห์เพื่อสร้างไฟล์ขึ้นมาใหม่แน่ๆ

พอได้ยินคำขอโทษจากผู้จัดการฝ่ายไอที ศรัณย์จึงค่อยเย็นลง เขา รับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะเรียก ‘คนของเขา’ ไปสอบสวนและลงโทษตาม สสมควร

แล้วนะโมก็มายืนตรงนี้...

หรือว่ามารับโทษ ให้เธอทำอะไรกับเขาก็ได้ตามใจเธอ

พอคิดได้แบบนั้นศรัณย์ก็หรีตามอง แสยะยิ้ม หักนิ้วดังกร๊อบ และก่อนที่จะได้หวดหน้ากวนๆ นั้นสักที เขาก็พูดออกมา

“พี่ยอดให้ผมมาดูคอมพิวเตอร์บ้านพี่ยุ่นครับ”

“หือ พี่ยอด ผู้จัดการฝ่ายไอทีนะนะ”

“ใช่ ก็พี่ยุ่นคุยกับเขาไว้ไม่ใช่เหรอ” นะโมบอก

ศรัณย์มองเขาอย่างงุนงง ใช่ เธอคุยกับเขา แต่มันเกี่ยวอะไรกับ การที่นะโมมายืนอยู่ตรงนี้

“ผมบอกพี่ยอดไปว่าไฟล์มันติดไวรัส พยายามแก้แล้วแต่แก้ไม่ได้

ต้องลบทิ้งสถานเดียว ต้องรีบกำจัดก่อนระบบจะล่มทั้งบริษัท ผมบอกด้วยว่าพี่უნมีไฟล์สำรองที่บ้าน และผมสงสัยว่าพี่น่าจะเลี้ยงไวรัสไว้ดูเล่น เดี่ยวพรุ่งนี้เอาแฟลชไดรฟ์มาเสียบที่ออฟฟิศ มันก็จะเป็นแบบเดิม พี่ยอดเลยให้ผมมาจัดการคอมพ์ที่บ้านเนี่ยแหละ”

“ใช่เรื่อ ไม่เห็นมีใครบอกฉัน” ศศรัณย์ถามอย่างไม่ไว้ใจ ตอนนั้นเองโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดัง เห็นว่าเป็นเจ้านายโทร. มากี่รีบรับ

“พี่ก้อง สวัสดีค่ะ”

“รัน พี่ลืมบอก เดี่ยวไอทีเขาจะไปดูคอมพ์ที่บ้านรันนะ คุณยอดเขา มาบอกพี่เมื่อบ่าย เห็นว่ารันมีไฟล์สำคัญในเครื่องที่บ้านแต่มันติดไวรัสวันนี้เลยไม่มีไฟล์เสนอในที่ประชุมใช้ใหม่ รันอยู่ไหนแล้วตอนนี้”

“...ถึงคอนโดแล้วค่ะ กำลังยืนคุยกับไอทีอยู่”

“ดีๆ ขอโทษทีนะ พี่ลืมจริงๆ นี่เป็นกรณีพิเศษนะ ปกติเราไม่ทำแบบนี้หรอก เห็นว่าเป็นไฟล์สำคัญและต้องรีบใช้ ให้เขาแก้คอมพ์ให้รีบร้อยจะได้เอาไฟล์มาให้ผู้ใหญ่เขา และจริงๆ รันรู้ใช้ใหม่ว่าไม่ควรเอางานสำคัญขนาดนั้นออกไปทำนอกออฟฟิศ เรื่องนี้เดี๋ยวเราค่อยคุยกัน ตอนนี้อย่าปล่อยให้ไอทีเขาจัดการคอมพ์รันไปก่อนนะ”

ศศรัณย์ยิ้มเหี้ยมเมื่อโดนดู จะแยงก็ไม่กล้า เธอรับคำแล้ววางสาย มองนะโมที่ส่งยิ้มยียวนอยู่ตรงหน้า

“ขึ้นห้องกันเถอะ” นะโมบอกแล้วขยิบตา

ศศรัณย์ผวา ก้าวหนีไปสามก้าว “ไม่ต้อง! คอมพ์ฉันเป็นโน้ตบุ๊ก นายรอที่นี้แหละ เดี่ยวเอาลงมาให้”

และแล้ว...นะโมก็นั่งคลิกๆ พิมพ์ๆ อยู่หน้าแลบทอป มีศศรัณย์นั่งหวาดอยู่ข้างๆ ทั้งคู่อยู่ในลิบบบิของคอนโดมิเนียม นะโมส่งเสียงอื้ออือ ไอ้โฮ อยู่เป็นระยะ ศศรัณย์ชะโงกหน้าไปมอง แต่ดูไม่ออกว่าเขาทำอะไร ลักพักนะโมก็ถอนหายใจแล้วหันมาหา

“ถามจริง พี่ยุ่นได้รับใบอนุญาตจากองค์การอนามัยโลกมาหรือ
เพราะไวรัสไว้เป็นเมืองขนาดนี้ แล้วเครื่องเคียงขนาดนี้ ทนใช้ได้ไงเนี่ย”

“ซึ่บ่นจริง”

“บ่นสิ แก่ยากนะเนี่ย เดี่ยวผมแก้ให้ รอแป็บเดียว”

“จะทำอะไรก็ทำไปเถอะ แต่ห้ามลบอะไรออกจากเครื่องฉันทั้งนั้น
นอกจากไวรัส ถ้าคราวนี้มีอะไรหายไปอีก จะซัดให้เดี้ยงเลย”

ศรัทธัยชู่ นะโมพยักหน้ารับแล้วยิ้มหน้าเป็นอย่างล้อเลียน ศรัทธัย
ยิงหงุดหงิดเข้าไปใหญ่ จะกวนโอ๊ยไปถึงไหนนะ

‘แป็บเดียว’ ของนะโมนั้นยาวนานมาก มากจนศรัทธัยแทบจะพับลง
นอนตรงนั้น หิวก็หิว ข้างยังไม่ได้กินตั้งแต่กลางวัน หญิงสาวมองหน้าหนุ่ม
รุ่นน้องซึ้งๆ คิดในใจว่าเมื่อไรเขาจะกลับไปเสียที เธอหิวจะแยะอยู่แล้ว นะ
โมหันมามองเธอ ดวงตาสีดำวิบวับมองเหมือนส่องทะลุใจอีกแล้ว

“หิวใช่ไหม ผมว่าเราทิ้งมันไว้ก่อนแล้วออกไปทำอะไรกินกันดีกว่า”

พูดอย่างกับอ่านใจออก แต่ถึงอย่างนั้นศรัทธัยก็ส่ายหน้า

“ไม่หิว” เธอว่า พร้อมเสียงโครกดังสนั่นทันทีที่พูดจบ นึกโมโห
เจ้าท้องพยศ

“ไม่หิวเลย...เนอะ” นะโมหัวเราะ ลากเสียงยาวพลาญยิ้มล้อเลียน
แล้วพูดต่อ “ไป กินข้าวดีกว่า คอมพ์ทิ้งไว้นี้ได้ไหมครับ”

“ไม่嘛จะดี เอาขึ้นไปไว้บนห้องแล้วกัน” ศรัทธัยบอก เอ้อมมือหมาย
จะหยิบแลบทอป แต่นะโมไวกว่า เขายืนขึ้นพร้อมแลบทอปในมือ

“เฮ้ย นายรออยู่นี่แหละ เดี่ยวฉันขึ้นไปคนเดียว”

ศรัทธัยบอกเขา แต่นะโมแค้มกลับมาให้ แล้วผายมือให้ออกเดิน

“ผมถือเอง มันทำงานอยู่ เกิดพี่ยุ่นถือแล้วพลาด มันดับไป ข้อมูล
หายไปทั้งเครื่องไม่รู้ด้วยนะ”

ศรัทธัยสะดุ้งน้อยๆ ตอนที่ได้ยินอย่างนั้น ถ้าไฟล์สำคัญนั้นหายไป
อีกต้องแย่งแย่ง คราวนี้ต้องทำใหม่จริงๆ ต้องอดนอนทั้งสัปดาห์จริงๆ อย่าง

ที่เคยบอกผู้จัดการของนะโมไว้

ในที่สุดก็ต้องยอมให้เขาขึ้นไปถึงห้อง... ศรัณย์มองร่างสูงอย่าง หงุดหงิด เพิ่งได้คุยกันวันแรกก็ได้มาเหยียบห้องเธอเลยเธอ ไอ้เด็กนี่...

นะโมวางแลบตอปลงบนโต๊ะทำงานของศรัณย์ จัดการเสียบปลั๊กไฟและตรวจดูอะไรอยู่สักพัก เมื่อแน่ใจแล้วว่าเครื่องจะทำงานต่อไปได้เอง เขาก็หันกลับมาหาศรัณย์

“กินข้าวที่ไหนดี พี่ยุ่งเลี้ยงผมนะ”

“อะไร อย่ามาเนียน”

“อุตส่าห์มาจัดการฆ่าไวรัส แคมเก็บไฟล์ทั้งหมดไว้ให้อย่างปลอดภัย ผมไม่เก็บตั้งค์สักบาท เลี้ยงข้าวหน่อย”

“ไม่ได้ตกลงซะหน่อย แล้วที่มาทำให้เพราะโดนสั่งให้มาทำ ซดใช้กรรมที่ลบไฟล์ฉันทิ้งไม่ใช่หรือไง”

“โหดวะ...” นะโมบ่นอุบอิบตอนที่โดนศรัณย์รุมหลังให้ออกจากห้องไป

เพราะว่าต้องรีบกลับไปดูคอมพิวเตอร์ ศรัณย์เลยพานะโมไปร้านอาหารใกล้ๆ ตอนแรกเธอตั้งใจจะชี้พี่คมเข้มไป แล้วให้นะโมปั่นจักรยานของพี่ยามไปด้วยกัน แต่นะโมสายหน้าดิก

“การเดินทางเป็นการออกกำลังกายที่ดีนะครับ ร่างกายได้ออกกำลังหลายส่วน นี่เย็นแล้ว อากาศก็ไม่ร้อนมากด้วย เราเดินไปดีกว่า”

จากนั้นเขาก็ชักแม่น้ำทั้งห้ามาสนับสนุนความคิดตัวเอง ท้ายที่สุดศรัณย์ก็สรุปได้

“ชี้จักรยานไม่เป็นเธอ”

นะโมยิ้มแห้งกลับมาให้ ศรัณย์หัวเราะก๊าก จอดพี่คมเข้มไว้ที่เดิม แล้วยอมเดินออกไปด้วยกัน

ศรัณย์ลอบมองคนร่างสูงที่เดินอยู่ข้างๆ เธอสายหน้าน้อยๆ ให้

หนุ่มรุ่นน้อง ที่จักรยานไม่เป็น! ใครจะไปเชื่อว่าผู้ชายตัวโตขนาดนี้ที่จักรยานไม่เป็น ไร้เสน่ห์ชะมัด

ใช่แล้ว ชายในฝันของศรัณย์คือคนที่ที่จักรยานเก่ง พาเธอไปทริปที่จักรยานท่องเที่ยวได้ และความใฝ่ฝันอันสูงสุดของเธอคือการได้ขี่จักรยานเลียบชายหาดกับคนรัก ท้องฟ้ากว้าง ทะเลสีคราม สายลม เสียงคลื่น คนรู้ใจ และพีคมีแซม ไม่มีอะไรจะเพอร์เฟกต์ไปกว่านี้

ศรัณย์รู้อยู่แล้วว่าเขาเติกกว่า นะโมเพิ่งมาทำงานที่นี่ได้ไม่นาน ได้ข่าวว่าเป็นเพื่อนสนิทกรหนุ่มไอทีอีกคนที่เธอได้คุยด้วยบ่อยๆ กรเป็นหนุ่มไอทีที่ไม่สะทกสะท้านต่อกรแ้วของเธอ จริงๆ ต้องบอกว่าไม่สนใจเลย น่าจะดีกว่า ทำหน้าตายใส่ตลอดเวลาเหมือนไม่ได้ยิน เหมือนเห็นกรแ้วเป็นเรื่องไร้สาระเกินจะเก็บมาใส่ใจ

กรบอกว่านะโมอายุี่สิบหกเท่ากันกับเขา เขาเคยเดินมาบ่นให้ฟังที่แผนกवाईเพื่อนตัวแสบของเขาเพลงฤทธิ์ตั้งแต่สัปดาห์แรกที่มาทำงาน ยังดีที่มีฝีมือด้านไอทีมากอยู่ เคยทำงานให้เมลลอน องค์กรด้านเทคโนโลยียักษ์ใหญ่ที่อเมริกา ถึงจะเป็นสัญญาาระยะสั้น แต่ก็ถือว่าเก่งมากที่เข้าไปร่วมงานกับเขาได้ แบบนี้บริษัทถึงยังเก็บไว้

ศรัณย์ถามเขาว่านะโมเก่งขนาดนั้นทำไมมาทำงานองค์กรเล็กๆ อย่างที่นี่ กรบอกเรียบๆ ว่านะโมคงเบื่อ เลยอยากมาทำงานที่เดียวกับเขา อย่างน้อยก็มีเขาเป็นเพื่อน

ตอนที่รอข่าว นะโมกับศรัณย์นั่งคุยกันเรื่องนั้นเรื่องนี้ เขาถามว่าเธออายุเท่าไร เธอตอบไปว่าอายุี่สิบแปด เขายิ้ม บอกเธอด้วยน้ำเสียงทะเล้น

“ห่างกันแค่สองปีเอง กรูปกริบ อยากรเป็นอมตะเมื่อไหร่ก็บอกนะ”

“นี่คิดจริงหรือเปล่าเนี่ย” รู้อยู่หรือกว่าพูดเล่น แต่ก็อยากรถามเพื่อความแน่ใจ เกิดเขาคิดจริงจั้งขึ้นมา เธอจะได้หนีทัน

“จะให้คิดจริงมั้ยละ” นะโมย่อน

ศรัณย์ผิงะ มองนะโมอย่างหวาดๆ

เขาหัวเราะ “แើวมา แើวกลับ ไมโกอง ก็พี่ยุ่นหาคนเล่นด้วยอยู่ไมใช่
เธออ นี่ไง มาแើวเล่นด้วยแล้ว จะได้ไม่ลำบากคนอื่น” เขามองเธอหน่อย
หนึ่งแล้วพูดต่อ “พี่ยุ่นกลัวความรักใช่ไหม ดีแล้ว พี่จะได้ไม่คิดอะไรกับผม”

“บ้า ใครกลัวความรัก” ศรัณย์แหงนขึ้นมา หมั่นไส้จริงๆ ว่าเด็กนี้
รู้ดีเกินไป

“จะ ไม่กลัวเลย...” เขาลากเสียงยาว มองเธออย่างรู้ทัน

“แล้วทำไม นายกลัวเธอ” เธอถามเขา นะโมแค่ยกไหล่

“แค่อยังไม่อยากมีแฟน”

“ไม่อยากมีแฟนหรือไม่มีใครจับ กวนประสาทแบบนี้มีคนมาชอบ
ด้วยเธอ”

“แน่ะ ไม่รู้อะไรซะแล้ว” นะโมว่ายิ้มๆ ยกคิ้วให้หนึ่งที

“พี่ยุ่นนั่นแหละ อย่าหวั่นไหวล่ะ ถ้าคิดจริงจังขึ้นมา ผมจะไม่คุยกับ
พี่ยุ่นอีกเลย”

“โห ัจนคิดจริงจังเสียดีกว่า จะได้ไม่ต้องคุยกัน”

ทั้งคู่กลับเข้ามาที่ห้องชุดของศรัณย์พร้อมอาหารในถุง ตอนแรก
ตั้งใจว่าจะอยู่กินที่ร้าน แต่เพราะคิวยาวมาก กว่าจะได้อาหารก็ช้าเต็มที่
ศรัณย์ร้อนใจ อยากกลับไปดูคอมพิวเตอร์ว่าเรียบร้อยดีไหม หรือว่าไฟล์
จะโดนลบทิ้งหายเกลี้ยงไปแล้ว เลยตัดสินใจซื้ออาหารกลับมากินที่ห้อง

พอก้าวเข้าห้อง นะโมก็รีเข้าไปที่คอมพิวเตอร์ เคาะนั่นกดนี่อยู่
ศรัณย์มองเขา เห็นว่าง่วนอยู่เลยจัดอาหารใส่จานให้ วางไว้บนโต๊ะกินข้าว
โต๊ะกินข้าวของศรัณย์เป็นโต๊ะไม้เล็กๆ สีอ่อน ขนาดพอนั่งได้แค่
คนเดียวหรือสองคน พอวางจานอาหารของเธอกับของนะโมไว้บนโต๊ะก็เกิด
ความรู้สึกแปลกๆ...

นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้กินข้าวเย็นที่บ้านพร้อมใครสักคน

จริงอยู่ว่าศรัณย์ชอบไปชลุคอยู่ร้านพิกกินบ่อยๆ และบางทีก็กินมื้อเย็นที่นั่น บางทีไปกินข้าวเย็นกับเพื่อนๆ แต่นั่นไม่ใช่มื้ออาหารเรียบง่ายในสถานที่ที่เธอเรียกว่าบ้านแบบนี้

ศรัณย์ส่ายศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่าน หย่อนตัวลงนั่งแล้วเขี่ยอาหารด้วยความหิวโหย พอกินไปได้ครึ่งหนึ่ง นะโมถึงได้เดินมานั่งด้วยกัน

“กินไม่เรียกเลยนะ”

“เห็นรูน้อยกับคอมพ์กั้วจะกวน” เธอบอก และนั่นไม่ใช่ความจริง ความจริงคือเธออยากให้นะโมทำงานให้เสร็จ จะได้กลับบ้าน ไปเสียที

นะโมยิ้ม ดวงตาสีดำวิบวับมองเธออย่างกับกำลังส่องทะลุใจอีกแล้ว แต่เขาไม่พูดอะไร นั่งกินข้าวไปเงียบๆ

โทรศัพท์มือถือของนะโมดัง เขามองหน้าจอแล้วกดรับ

“ฮัลโหล...ยังไม่กลับครับ ลืมบอก ขอโทษที่...กินข้าวเย็นกันไปแล้วนะ ผมกินข้าวอยู่เนี่ย อยู่บ้านเพื่อน”

ศรัณย์ล้าล้าหน้าที่ตมอยู่ออกมาตอนที่ได้ยินว่าบ้านเพื่อน เขาพูดอย่างนั้นกับคนในสายหน้าต่างเฉย

‘ฉันไปเป็นเพื่อนนายตั้งแต่เมื่อไรละ’

“ครับ เตียวอีกสักพักก็กลับละ ผากบอกพ่อกับแม่ด้วยนะ...เฮ้ย เตียว! พี่สาธุ ผากถามแม่หน่อยว่าจะกินน้ำเต้าหู้ไหม เตียวผมแวะซื้อไปให้...สามถุง กินกันทุกคนเลยใช้ไหมเนี่ย ผมกลับไปเก็บตั้งค้กับพี่สาธุนะ...โอเค หวัดดีครับ”

เขากดวางสาย มองหน้าศรัณย์แล้วยิ้มกริ่มกริ่ม “พี่ชายโทร. มาไม่ต้องห่วง ไม่ใช่สาว”

“ห่วงสิจ๊ะ ไม่ห่วงนะโมจะให้ห่วงใคร” ศรัณย์แฉ้ออีก นะโมหัวเราะชอบใจแล้วนั่งกินข้าวต่อ

“อีกนานไหมกว่าจะเสร็จ” เธอหันไปมองคอมพิวเตอร์ที่ยังรันระบบเอง

“สักพัก ระหว่างนี้เราใช้เวลาว่างแะวกันไปมาได้” เขาตัดอาหารเข้าปากไปอีกคำแล้วบอก “อร่อยดีนะเนี่ย พี่ยุ่นสบายเลยสิ มีร้านอาหารอร่อยๆ อยู่ใกล้บ้าน ว่างวันหลังมากินด้วยอีกดีกว่า”

“กินข้าวกับพี่แล้วเจริญอาหารใช้ไหม เลี้ยงเด็กดีไหมนะ” ศรัณณ์ว่านะโมยิ้มกวนๆ อีกแล้ว “เลี้ยงสิ ผมเลี้ยงง่ายนะ ป้อนอะไรมาก็กินหมดแหละ แต่ต้องป้อนนะ กินเองไม่ไหว หัวใจมันอ่อนแอเอ”

ศรัณณ์หัวเราะชอบใจ เธอไม่เคยเจอใครแะวกกลับแบบนี้ ที่ผ่านมถ้าอีกฝ่ายไม่วิ่งหนีด้วยความหวาดผวา ก็จับเธอจริงจัง ซึ่งเธอไม่ต้องการ

ศรัณณ์ไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนสวย เวลาส่องกระจกมองก็คิดว่าตัวเองพอดูได้ ไม่ได้ซีริวซีเหรอะไร ไม่ได้สวยบาดตาใจเหมือนนภีชา หนุ่มที่มาจับล่วนแล้วแต่เป็นคนที่คุณเคยแะวกไว้ทั้งนั้น มีช่วงหนึ่งถึงขั้นได้รับกุหลาบปริศนาวางไว้บนโต๊ะทำงานทุกวัน

พวกผู้ชาย บางครั้งก็ชอบให้รูก่อน...ศรัณณ์สรุปแบบนี้

นะโมยังคงนั่งยิ้มหน้าเป็น ทำทางชอบปฏิบัติกริยาของเธอ เขาบอกอีก “ผมมานั่งกินข้าวด้วยแบบนี้ พี่ยุ่นจะได้ไม่เหงาไง”

ถ้อยคำเรียบง่ายกับสายตาแบบส่องทะลุใจทำเอาศรัณณ์อึ้งไปเหมือนกัน

“ใครเหงา ไม่มี! ฉันอยู่คนเดียวได้ สบายมาก” ศรัณณ์รีบบอก

นะโมหัวเราะทำทางของเธอ เขาทำคางกับโต๊ะกินข้าว ดวงตาเป็นประกายวิบวับ “พี่ยุ่นนี่ซีเหงาเหมือนกันนะ”

ไม่เคยเลย...ไม่เคยมีใครสักคนพูดกับเธอแบบนี้

ตั้งแต่โตมา ดูแลตัวเองได้ ศรัณณ์ก็ทำตัวแข็งแกร่งราวหินผา ซ่อนเอาความเหงาไว้ลึกสุดใจ ใครๆ ต่างบอกว่าเธอเก่งที่อยู่คนเดียวได้ ดูแลตัวเองได้ และเธอก็รู้สึกอย่างนั้น เธอตีมูลค่าความสงบเวลาได้อยู่คนเดียวและคิดว่าดีแล้ว แบบนี้นะดีแล้ว แต่หลายครั้งที่ความเหงาอาจหาญแทรกซึมขึ้นมาจากที่ที่ซ่อนมันไว้ บางครั้งเธอก็หันไปหาจนอยากจจะร้องให้ออกมา

พอได้ยินนะโมพูดแบบนี้ มันเหมือนเปลือกแข็งๆ ที่ห่อหุ้มใจถูก
กะเทาะออก ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำตัวมีพิธีให้เขาเห็น แต่ะโมรู้...ศรัณย์นึก
อยากจะทำตัวอ่อนแอใส่เขาเสียอย่างนั้น

นะโมยิ้ม ไม่ใช่ยิ้มยวนเหมือนทุกที แต่เป็นยิ้มที่อ่อนโยนที่สุดที่เธอ
เคยเห็น เขาลุกขึ้น ยกงานของเขาและเธอไปไว้ที่อ่าง แล้วเริ่มต้นล้างจานให้
“เฮ้ย ไม่ต้องๆ เดี่ยวฉันล้างเอง นายไปดูคอมพิวเตอร์เถอะ” ศรัณย์ลุก
พรวดตามเขาไป

นะโมยื่นฟองน้ำให้แล้วล้างมือ เดินจากไปทันที

“นึกว่าจะไม่ท้วงแล้วนะเนี่ย เมื่อกี้ลองทำตัวดีมีมารยาทดู”

ศรัณย์หรีตตามอง...ไอ้เนี่ย จะทำตัวดีๆ เกินหัววินาทีได้ไหม

นะโมออกจากคอนโดมิเนียมของศรัณย์หลังจากนั้นไม่นาน การ
ล้างไวรัสเสร็จเรียบร้อยดี ไฟล์ทุกไฟล์อยู่ครบ ทุกอย่างเป็นไปตามแผน

วันนี้ความจริงไม่ต้องลบไฟล์จากแฟลชไดรฟ์ก็ได้ แต่ศรัณย์แค่
บอกว่าจะอยากให้แกคอมพิวเตอร์ที่ค้างให้ใช้งานได้ ไม่ได้บอกว่าจะเก็บไฟล์
ในแฟลชไดรฟ์ไว้ เขาเลยลบทิ้งเสียเลย รู้อยู่แหละว่ามันผิด แต่เขาจะทำ
ใครจะทำไม อย่างไม่พอลบไปแล้ว คอมพิวเตอร์ก็ใช้งานได้เหมือนที่ศรัณย์
ต้องการ...หรือไม่จริง

รู้อีกนั่นแหละว่าศรัณย์ต้องวินแตกแน่ เขาขอให้ผู้จัดการเรียกพบ
อยู่แล้ว และเขาก็ให้เหตุผลไปแบบนั้น เขาเองนั่นแหละที่เป็นคนเสนอตัว
บอกผู้จัดการว่าอาสาจะล้างไวรัสแลบทอปที่บ้านเธอเป็นการเถโหะ

แค่อยากจะทำใจอะไรบางอย่าง และตอนนั้นก็รู้แล้ว มันคงไม่ใช่
อย่างที่เขาคิด แต่เขาก็อยากจะทำตามต่อไป

ดูๆ แล้วศรัณย์ไม่ใช่คนหัวนโหว่งง่าย ถึงจะชี้แจงไปหน่อย แต่ก็
ออกจะหนักแน่น แถมกลัวความรักอีกต่างหาก ใช้วิธีแอ้วเล่นด้วยแบบนี้คง
ไม่เป็นไร

กว่าจะถึงบ้านก็ค่ำแล้ว เขาแวะไหว้พ่อ แม่และพี่ชายที่นั่งเมาท์กันสนั่นในห้องนั่งเล่น จากนั้นก็แยกตัวเข้าครัว เอาน้ำเต้าหู้ที่ซื้อมาใส่แก้ว ยกออกไปให้ทุกคน เขาเตาะเงินค่าน้ำเต้าหู้จากพี่สาว นั่งคุยกับทุกคนอยู่สักพักก็ขอตัวขึ้นไปพักผ่อนบนห้อง

“นะโม เมื่อเย็นแม่เข้าไปเก็บกวาดห้องให้นะลูก” แม่เขบอก คงกลัวลูกชายจะซอกถ้าเปิดประตูห้องไปแล้วเห็นห้องหุ่่มโสดเป็นระเบียบเรียบร้อย

“ขอบคุณครับแม่ อู๊ย รักที่สุด” นะโมบอกแล้วกอดแม่แน่น หอมพอดหนึ่งที หันไปเยาะเย้ยพี่ชายที่บ่นอุบว่าแม่ไม่เก็บห้องให้บ้าง แล้วเดินยิ้มขึ้นบันไดไปที่ชั้นสองตอนที่แม่บอกสาธุว่าแฟนสาธุเพิ่งมาเก็บกวาดห้องให้ ยิ่งเอี่ยมอยู่เลย แม่เลยเก็บกวาดแต่ห้องของเขา

นะโมก้าวเข้าห้องนอน มองห้องสะอาดเอี่ยมเรียบร้อยอย่างทึ่งๆ เขาแขวนกระเป๋าเป้ของตัวเองไว้กับเก้าอี้ที่โต๊ะทำงาน ตั้งใจจะไปอาบน้ำอาบทำแล้วเล่นเกมสักเกมกับพี่ชายแล้วค่อยเข้านอน ทว่าสายตาดลันเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่าง ชายหนุ่มหยุดกึก ความเจ็บจี๊ดแล่นขึ้นมาในหัวใจ เขาหยิบมันขึ้นมาจากโต๊ะ มองดูของในมือแล้วถอนหายใจ

ก็แค่กระดาษหนังสือขาวแผ่นหนึ่ง ขนาดไม่ใหญ่ เหมือนการ์ดอะไรสักอย่าง มีตัวอักษรสีสวยเขียนเอาไว้ตรงกลางพร้อมรูปหัวใจสีแดงดวงใหญ่

Ctrl+S

Save the date

November 18

สองปีแล้วเหอ...นะโมวางมันลงที่เดิม ไม่ได้เห็นมันมานานจนเกือบลืมไปแล้ว นึกว่าทิ้งไปหมดแล้วเสียอีก สงสัยแม่เก็บห้องแล้วเจอเข้าเลยเอามาวางไว้ให้

นะโมหยิบมันขึ้นมาอีกครั้ง ทำท่าจะทิ้งลงถังขยะ สุดท้ายเขาก็

เปลี่ยนใจ วางมันไว้ที่เดิม

หมดแรง...นะโมโยนตัวเองลงบนเตียงนุ่ม เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่
ยกมือขึ้นปิดหน้า ภาพความทรงจำที่กัดเจ็บไว้ไหลพรุ่งพรูออกมา รอยยิ้ม
เสียงหัวเราะ สัมผัสอันอบอุ่น...

และเสียงกระซิบแผ่วเบาในความทรงจำทำให้ นะโมลืมตาโพลง
'ธิดาท้อง...'

๓

ดอกไม้สี่สั้ม

นะโมกัต์ฟั่นกรอด รู้สึกถึงความอัดอั้นที่เริ่มก่อตัวกันแน่นในอก เขาพยายามตั้งสติ นี่เขากำลังเสียใจเรื่องเก่าๆ ใช้ไหม

ชายหนุ่มลุกจากเตียง เดินไปที่โต๊ะทำงาน เปิดลิ้นชักหยิบเอากระดาษแผ่นหนาออกมา แล้วเปิดกล่องสี่เหลี่ยมแบนยาว หลอดสีน้ำบวบบีว้างเรียงราย เขาบีบมันลงบนจานสี ผสมน้ำลงไปแล้วใช้พู่กันคนเบาๆ จากนั้นจึงค่อยๆ ป้ายปลายพู่กันลงบนกระดาษขาว

ทีละนิด ทีละน้อย...นะโมเริ่มผ่อนคลายลงแล้ว ลมหายใจของเขาผ่อนคลายขึ้น แม้วาดตานี้จะยังดูซีมเข่าอยู่

ยังสลัดไม่พ้น...ภาพใบหน้าหวาน รอยยิ้มและเสียงหัวเราะยังชัดเจน อยู่ในความคิด เสียงหัวเราะอันแสนสดใส ไออุ่นตอนที่ร่างของเธอแนบชิด สัมผัสนั้นยังกรุ่นราวกับเธอเพิ่งก้าวพ้นจากห้องไป

กว่าจะรู้ตัว กระดาษขาวแผ่นนั้นก็แทบไร้ที่ว่าง มันถูกเคลือบทับด้วยสีเทาหม่นเหมือนห้องฟ้ากำลังร้องไห้ นะโมถอนหายใจ แบบนี้ทำจะไม่ได้ เขาล้างพู่กัน หันมองจานสีเพื่อเลือกสีใหม่

ตอนที่คิดว่าจะเอาสี่อะไรดี จู่ๆ ภาพนาฬิกาข้อมือสี่ส้อมแปร์ดีก็วาบขึ้นในความคิด นะโมคลี่ยิ้ม ความรู้สึกหนักๆ ในอกดูจะจางไป เขาผสมสี่เหลืองเข้ากับสีแดง สี่เริ่มอ่อนลงจนกลายเป็นสี่ส้อมแบบที่เขาต้องการ จากนั้นจึงค่อยๆ ใช้พู่กันแต้มลงบนกระดาษตรงที่ว่างเล็กๆ มุมหนึ่งที่สี่เทา คืบคลานไปไม่ถึง คราวนี้เขาตั้งใจแต้มมันลงไปจนกลายเป็นดอกไม้ กีบสี่ส้อมสดใสดูราวกับกำลังส่งยิ้มให้เขา นะโมยิ้มตอบ โบกหน้าของเจ้าของนาฬิกาสี่ส้อมวาบขึ้นมาในความคิดจนเขาหัวเราะหือออกมา

พออารมณ์ดีแล้วจึงเริ่มต้นเก็บของ มองกระดาษที่แม่เอามาวางไว้แล้วไม่รู้สึกเจ็บแปลบอะไรอีก เมื่อกี้คงแค่ตกใจเลยเสียศูนย์

เสียงเคาะประตูดังขึ้น นะโมบอกอนุญาต ประตูบานนั้นเปิดออกพร้อมกับร่างสูงของสาธุที่เดินเข้ามา

“นะโม ทำอะไรอยู่”

“วาดรูป เพิ่งเสร็จ” คำตอบเรียบง่าย แต่คนเป็นพี่ชายหยุดก็ก้มมองน้องชายหนึ่ง

“เป็นอะไรหรือเปล่า” สาธุถาม น้ำเสียงนั้นอ่อนโยนระแวดระวังราวกับกังวลว่ามันจะบาดใจคนฟัง

“เปล่า ไม่เป็นไร วาดรูปไม่ได้หรอก”

“แน่ใจนะ”

“เออ ไม่เป็นไรจริงๆ แค่อยากวาด” เขาบอก

สาธุเดินเข้ามาหา หยุดยืนอยู่ข้างน้องชาย มองรูปที่อีกฝ่ายวาด “รูปอะไรของแกวะ เทาเป็นเทือกเลย แล้วนี่จุดอะไรสี่มๆ”

“ฮึ่ม...ยังไม่ได้ตั้งชื่อแฮะ รูปฝนตก ดอกไม้บานนะ” เขาบอก ยิ้มให้พี่ชายจนตาหยี

สาธุยิ้มตอบ ท่าทางโล่งใจที่เห็นนะโมยิ้ม

“แล้วพี่สาธุมีอะไรหรือเปล่า”

“จะมาชวนไปเล่นเกม พ่อกับแม่ขึ้นไปนอนแล้ว เอาไหม ลักตา

สองตาก่อนนอน สบายตัว หลับฝันดี” สาธุชนพลางทำหน้ายิ้มวนพอกัน
“ว่าจะไปชวนอยู่พอดี ขออาบน้ำก่อนนะ เต๋ียวผมลงไป”

ศรัณย์เคาะเอนเทอร์แล้วกดปุ่ม Ctrl+S เป็นการบันทึกไฟล์งาน เธอถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก ในที่สุดงานก็เสร็จเสียที เธอปิดตัว นั่งมองหน้าจอ ไฟล์ถูกบันทึกอย่างรวดเร็ว เร็วจนศรัณย์อึ้งไป จากนั้นก็ปิดโปรแกรมที่ใช้งานอยู่ เครื่องคอมพิวเตอร์ทำงานเร็วขึ้นมาก นะโมช่วยได้มากจริงๆ ศรัณย์แทบไม่อยากจะเชื่อว่านี่คือคอมพิวเตอร์เครื่องเดิมของเธอ พอเสร็จงานแล้ว ศรัณย์ก็ต่ออินเทอร์เน็ต เข้าไปใช้เฟซบุ๊ก นั่งคิดอะไรสักพักแล้วจึงพิมพ์สเตตัสลงไป

คอมพิวเตอร์เครื่องเก่า ได้รับการล้างไวรัส จนทำงานได้ดีดังเดิม หัวใจดวงเก่าๆ ถ้ามีคนเข้ามาล้างความเจ็บปวดให้ มันจะดีเหมือนเดิมไหมนะ

คมมาก...ศรัณย์พยักหน้าให้ตัวเองอย่างพึงพอใจ เธอกดโพสต์สเตตัส ยังไม่ทันปิดคอมพิวเตอร์ ก็เห็นโปรแกรมเตือนว่ามีคนมาดไลก์ และคอมเมนต์ ศรัณย์เปิดเข้าไปดู เห็นเมฆกับทิวาอ้าวกแตกอ้าวกแตน อยู่หน้าเฟซบุ๊กของเธอ และทิวาที่ไม่ได้อ้าวกใส แตกดไลก์คอมเมนต์ของคนพวกนั้น พักเดียวคอมเมนต์ของเขาก็ไหลขึ้นมา บอกให้เลิกเพื่อจ้อแล้วไล้เธอไปนอน

ศรัณย์เดินตุ๋มๆ เข้าออฟฟิศในเช้าวันใหม่ เห็นนะโม่หนึ่งแก็คอมพิวเตอร์ให้คนในแผนกข้างๆ วันนั้นก็ใส่สีชมพูอีกแล้ว เขาไม่ได้เยหน้าขึ้นมามองเธอ และศรัณย์ก็ไม่ได้พิศวาสที่จะทักทายเขาเท่าไร จึงเดินเลยไปที่โต๊ะทำงานของตัวเอง

ดวงตาดำเล็กของศรัณย์มองเห็นลูกอมสองเม็ดบนโต๊ะทำงาน เธอหยิบมันขึ้นมาดู เป็นลูกอมรูปหัวใจรสสตอว์เบอร์รี่ เห็นอย่างนั้นเลยหัน

มองทิวทัศน์มาถึงก่อนหน้าแล้ว

“ของใครนะทิวทัศน์”

“นะโม บอกว่าให้แก” เธอบอกแล้วยิ้ม

ศรัทธันท์ขมวดคิ้ว วางลูกอมไว้ที่เดิมแล้วหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้
ไม่ได้พูดอะไรอีก

สักพักเมฆก็มาถึง ทักทายศรัทธันท์นิดหน่อย ศรัทธันท์เห็นนะโมลุก
จากโต๊ะของคนที่เขาแก้คอมพิวเตอร์ให้แล้วเหลือบมองมาหน่อยหนึ่ง ยัง
ไม่ได้ทักทายอะไรก็ได้ยินเสียงร้องเรียก

“นะโม!” เขาหันตามเสียงเรียก กรเดินตุ้มๆ เข้ามาหาเพื่อน วางแขน
ขึ้นพาดไหล่

“อะไร”

“กินข้าวยัง”

“ยัง หิวอยู่เนี่ย แกถืออะไรมา กาแฟหรือ” ว่าแล้วก็คว้าแก้วกาแฟ
ที่เพื่อนถืออยู่ขึ้นดูดู ไม่ได้แย่งแก้วมา แต่กุมมาทั้งมือกร

ศรัทธันท์นั่งเบิกตากว้างมองสองคนนี้ นึกอยากจะกรี๊ดออกมาให้รู้
แล้วรู้รอด นะโมกับกร...หรือว่าจะเป็น...

“ไอ้เมฆ” ศรัทธันท์หันขวับหาเพื่อนหนุ่ม พยักพยิดให้มองไปทางสอง
หนุ่มที่ยังแบ่งกาแฟกันดูดู แล้วถาม “แกเห็นผีไหม”

เมฆมองตามไป ก่อนจะหันมาหาเธออีกครั้ง เขาแค่ยกไหล่ ไม่พูด
อะไรออกมา

“รัน เย็นนี้ไปร้านพี่กันดีกว่า ไม่ได้ไปนานแล้วนะ”

ทิวทัศน์เอ่ยชวนขึ้น ศรัทธันท์เลยละสายตาจากสองหนุ่มที่เดินกอดคอกัน
เข้าไปในครัว หันมาหาเพื่อนสาว

“ไปสิ วันนี้ฉันมากับพี่คมเข้ม พวกแกไปก่อนแล้วกัน เดี่ยวฉันชี้
พี่คมเข้มตามไป”

ร้าน ‘กวิณกาแฟ’ อยู่ไม่ไกลจากบ้านศรัณย์นัก ศรัณย์ เมษ และทิมพากันไปนั่งสูมหัวอยู่ที่นั่นบ่อยๆ คล้ายเป็นจุดรวมพล ศรัณย์เป็นคนเจอร้านนี้ก่อนตอนที่เธอเพิ่งเข้ามาหาวิทยาลัย จำได้ว่าวันนั้นฝนตก เธอวิ่งล่ำๆ ทาที่หลบฝน เลยวิ่งเข้ามาที่ร้านนี้ และเพราะเจ้าของร้านเป็นที่ชายใจดี เห็นเธอยืนตัวเปียกอยู่ในร้านเลยยกโกโก้ร้อนมาให้ฟรีๆ จากนั้นศรัณย์เลยแวะมาที่นั่นบ่อยๆ

ที่กวิณเจ้าของร้านเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบสองปี มีร่างสูง ผิวเข้ม มักใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีน สวมผ้ากันเปื้อนสีดำที่ติดเข็มกลัดโลโก้ร้านไว้ที่มุมอก

วันนี้ก็เหมือนเดิม เขายิ้มกว้างให้เธอที่เดินเข้าไปในร้านหลังเวลางาน เมษกับทิมไปถึงก่อนแล้ว ศรัณย์ตามมาเป็นคนสุดท้ายเพราะปั่นจักรยานมา ไม่ได้ขึ้นรถไฟฟ้าเหมือนเพื่อนทั้งสอง ภายในร้านหอมกรุ่นไปด้วยกลิ่นกาแฟชั้นดี บรรยากาศอบอุ่น มีเสียงเพลงแจ๊สฟังสบายเปิดคลอ สบายใจทุกครั้งที่ได้มา

ปล่อยให้เด็กๆ คุยกันสักพัก กวิณก็มานั่งร่วมวงด้วย ฟังคนนั้นคนนี้นี้เล่าเรื่องที่ทำงาน ให้คำปรึกษาบ้างเหมือนที่ผ่านมา

“เออ เมษ แกมีอะไรจะเล่าเธอ” ทิชาถาม

เมษสะดุ้งน้อยๆ มองทุกคนด้วยใบหน้าแดงๆ “เจอหนุ่มบนบีทีเอสล่ะ”

“แอ้วหรือยัง”

“แอ้วบ้าอะไร ไม่ใช่เกนะรัน” เมษหันไปว่า

ศรัณย์ยิ้มจนตาแทบปิด โสร้ฟั่นกระต่าย ปล่อยให้เมษเล่าต่อ

เมษบอกว่าเขาเจอ ‘น้องคนนี้’ บนรถไฟฟ้า เวลาเดิมแทบทุกวัน น้องคนนั้นเหมือนจะเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัย เพราะเมษเคยเห็นเขาใส่ชุดนักกีฬา ตอนแรกเมษก็คิดว่า เออ น่ารักดี แต่ไปๆ มาๆ รู้สึกว่าจะได้เจอกันบ่อยๆ จนเหมือนจะแอบชอบเขาไปแล้ว

“แล้วจะทำยังไง” ที่กวิณถาม

“เจ้าสาวหนีพิริ่ง เลื่อนเรื่อยๆ เลย” เมฆบอก แล้วทุกคนก็หัวเราะ ยกเว้นศรัณย์

“ไม่รู้เจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวที่หนี” พี่กวินบอก ทุกคนหัวเราะอีก

“พี่กวินล่ะ เมื่อไหร่จะมีแฟน” ศรัณย์หันไปถาม

กวินโบกมือไปมาอย่างไม่ใส่ใจ “แค่วิตตอนนี่ก็วุ่นวายพอแล้ว จะหาหาใส่หัวทำไม”

“มีแฟนทีไหนพี่กวิน พามาเดทที่ร้านได้ตลอด พอลูกค้าเยอะๆ ก็ให้เขาช่วย”

“ฟังดูเหมือนลูกจ้างมากกว่าแฟนนะ” เมฆว่า

“แต่ไม่เสียเงินจ้างไง”

“ไอ้รัน เลว!” เมฆด่า

ศรัณย์ยิ้มจนตาแทบปิด กวินส่ายหน้า ผลักศีรษะเธอเบาๆ

“คิดได้ไงวะ”

“แหม ออย่าม้อ้าง รันรู้ว่าพี่กวินเคยคิด” เธอบอก แล้วกวินก็ตีตหน้าผากเธอหนึ่งที่

“อันนี้สมควรโดน” ทิชาว่าพลางหัวเราะ

“พี่กวินไม่ยอมยกมีแฟนจริงหรือครับ”

“ไม่ละ ไม่ยอมยกมี”

“หรือว่าไม่เจอคนถูกใจ แต่จะว่าไป วันๆ ก็เจอลูกค้าเยอะนะครับ”

“ใครจะไปอยากเดทกับลูกค้าเล่า น่าเกลียด พอๆ เปลี่ยนเรื่อง” กวินรีบบอก

เด็กๆ อมยิ้มเมื่อเห็นกวินเขิน เขาไม่ค่อยเขินให้เห็นบ่อยๆ หรือ

“ว่าแต่แกเถอะรัน สเตตัสเมื่อคืนคืออะไร” ทิชาถาม มองเพื่อนอย่างล้อเลียน

ศรัณย์เลยเล่าให้พี่กวินฟังถึงความแสบของนะโม่ที่ลบไฟล์สำคัญของเธอหน้าตาเฉย จากนั้นก็ตามไปถึงบ้าน ช่วยล้างไวรัสให้จนคอมพิวเตอร์

ใช้งานได้ดี

“ตามไปถึงบ้านเลยหรือ” กวินเลิกคิ้วมอง ยกแก้วคาปูชิโนขึ้นจิบ

“ผู้จัดการเขาบอกให้มานะคะ ไม่ได้มาเอง แต่ก็ดีเหมือนกัน คอมพิวเตอร์
เลยใช้งานได้ดีเลย”

“เลยโพสต์สเตตัสถึงเขาไปรู้ๆ คิดอะไรหรือเปล่าแก” ทิชาถามอีก

“อើย อย่างไรรันนะ มันทันใจคิดอะไรหรอก แค่อยิ่งเรื่องที่เราเจอเข้ากับ
ความรักแล้วตั้งสเตตัสเก๋ๆ”

“รู้ดีมากไปละ ไอ่เมษ” ศรัณย์ว่า แต่ก็ยอมรับไปตามนั้น จากนั้น
ก็หันไปหากวิน เกาะแขนเขาแน่น “พี่กวิน...วันเสาร์นี้ไปปั่นจักรยานกันไหม”

“ไม่ว่าง พี่ทำงาน เปิดร้านวันเสาร์ รู้อยู่มั้ยหรือจ้ะ”

“โธ่ ปิดร้านเถอะ ร้านไม่มีเพื่อนปั่น พี่กวินไม่ได้ไปปั่นกับร้านนานแล้ว
นะ”

“ไม่ได้ จ้ะร้านนี่ยุ่ง” ว่าเสียงดูพลางเกาะมือสาวรุ่นน้องออก

ศรัณย์หันอง ถอนหายใจแล้วยกกริ่งที่ลาเต้ขึ้นดู

“อยากปั่นก็ไปปั่นคนเดียวสิ ถ้าจะรอพี่ก็รอวันอื่นที่พี่ปิดร้าน”

“วันจันทร์นะนะ ร้านทำงานนี่”

“ว่างไม่ตรงกันก็ไม่ต้องปั่นไปไหนจ้ะ ไปปั่นคนเดียว เพื่อเจอหนุ่ม
จะได้แ้วเขา ดีไหม” กวินว่า

ศรัณย์มองตาขวาง แต่ก็ไม่พูดอะไร ก็รู้อยู่แล้วว่าดีไปเขาก็คง
ไม่ยอมอยู่ดี รักร้านรักกาแฟมากกว่าน้องนุ่นแบบนี้

“เรื่องแ้วชาวบ้านนะ ลด ละ เลิกบ้างนะ เดี่ยวนี่ยังมีอะไรแปลกๆ
อีกหรือเปล่า” กวินถามขึ้นมา

ศรัณย์ส่ายหน้า “ไม่มีแล้วค่ะ”

“แน่ใจนะ”

“แน่ใจ” เธอบอกอีกครั้ง

กวินมองเธอ เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เมษ ทิชา ผากดูด้วยนะ ถ้าเห็นอะไรแปลกๆ มาบอกพี่ด้วย”
 “อะไรเนี่ย ไม่เชื่อรันหรือ บอกว่าไม่มีก็ไม่มีสิ ชีวิตปกติสุขจะตาย”
 “จริงครับพี่กวิน เดี่ยวนี้ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง ไม่มีจดหมาย ไม่มี
 ดอกไม้” เมษรายงาน ทิซาก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ดีแล้ว แล้วก็เลิกซะที แอ้วชาวบ้านนะ สนุกตรงไหน” กวินดู

“พี่กวินก็อีกคน ไม่มีอารมณ์ขันแล้ว”

“ระวังจะขำไม่ออก เจ้ารัน”

“เอาน่า ไม่เห็นต้องดูเลย ตกลงไม่ไปป่วนกับรันแน่หรือ”

“เฮ้อ! ก็บอกว่าไม่ว่างไง” กวินว่าอย่างรำคาญ ศรัณย์ทำหน้าอใส่

“ชวนนะโมไปป่วนสิ”

ทิซาบอกล้อๆ แล้วศรัณย์ก็ขำก้ำก่าออกมา เพื่อนๆ มองเธออย่าง
 งุนงง ศรัณย์ห้ามตัวเองให้หยุดขำแล้วบอก

“นะโมที่จักรยานไม่เป็น”

วันเสาร์ ศรัณย์พาพี่คมเข้มไปที่สวนสาธารณะใกล้บ้าน คิดอย่าง
 ห่อเหี่ยวว่าป่วนคนเดียวก็ได้ (วะ)

สวนสาธารณะนี้เป็นสวนขนาดใหญ่ มีพื้นที่มาก ปั่นยังงี้ก็ไม่ชนกัน
 ศรัณย์ปั่นพี่คมเข้มไปเรื่อย ให้ลมพัดผ่านใบหน้า เธอฮัมเพลงเบาๆ อย่าง
 สบายใจ มองกลุ่มเด็กๆ เล่นกันอยู่ที่สนามหญ้าข้างทาง

น่าแปลก...บนถนนวันนี้ แทบไม่มีใครปั่นจักรยานเลย ส่วนใหญ่มา
 วิ่งหรือเดินเล่นกับครอบครัวเท่านั้น พอเห็นจักรยานอีกคัน ศรัณย์ถึงได้
 มองตาโต และอีกฝ่ายก็คงแปลกใจเหมือนกัน เขาปั่นเลยเธอขึ้นไปแล้ว แต่
 แล้วก็เบรกเอี้ยต จอดรถที่ริมทางแล้วหันมาหา ศรัณย์ไม่แน่ใจว่าเขาจอด
 รอเธอหรือว่าคนอื่น แต่ดูเหมือนสายตาของเขาจะหันมองตามเธอ

ศรัณย์ไม่ได้สนใจ เธอปั่นต่อไปเรื่อยๆ จนเมื่ออาทิตย์คล้อยต่ำลง
 มากจึงหยุด จอดพี่คมเข้มไว้ข้างทาง นั่งพักสักครู่ก่อนจะเดินทางกลับบ้าน

ตอนที่ศรัณย์กำลังกรอกน้ำจากกระบอกใส่ปาก จักรยานคันนั้นก็
มาจอดตรงหน้า เจ้าของลงจากรถแล้วก้าวเข้ามาหา ส่งยิ้มมาให้

พระเจ้า...ศรัณย์เพิ่งเห็นเขาชัดๆ เขาช่างหล่อบาดขาดใจ ตัวสูง คิ้ว
เข้ม แถมใส่แว่นอีกต่างหาก
นี่มันสเปกเธอเลย!

ชายในฝัน

ผู้ชายคนนั้นเดินยิ้มเข้ามาหา ดูเป็นมิตรจนศรัทธาไม่ได้คิดอยาก
วิ่งหนี เขาค้อมศีรษะให้หนึ่ง

“สวัสดีครับ” เขาทักขึ้นก่อน

ศรัทธาหยิบกลืนน้ำที่อมอยู่ในปากแล้วก้มศีรษะให้ “สวัสดีค่ะ”

“เหมือนจะมีแค่เราที่มาซื้อจักรยานที่นี่เลยนะ”

“อ้อ ค่ะ วันนี้แปลกจัง ไม่มีคนอื่นมาซื้อ ปกติก็เห็นมีหลายคนนะคะ”

เธอบอกว่า

อีกฝ่ายพยักหน้ารับแล้วแนะนำตัว

“ผมชื่อปกรณ์ครับ”

“ศรัทธาค่ะ เรียกสั้นเฉยๆ ก็ได้” เธอบอก แล้วเขาก็ยิ้ม ช่างเป็นยิ้ม
ที่แสนละลายใจอะไรเช่นนั้น ดวงตาเรียวเล็กเบื้องหลังกรอบแว่นเป็น
ประกาย เหมือนแสงแดดอุ่นยามเย็น สายลมก็ดูเหมือนจะเป็นใจ พัดโชย
ผ่านคนทั้งคู่เบาๆ

“คุณร้านที่บ้านที่บ๊วยไหมครับ”

“ประมาณสี่ปดาห์ละครึ่งคะ บางทีอาจจะถึกว่านั้นถ้าร้าง” เธอว่า
เขาพยักหน้า รับฟังอย่างสนใจ “คุณปรกรณ์มาบ่อยไหมคะ”

“ผมเพิ่งเคยมาได้สองครั้ง ครั้งแรกผมก็เห็นคุณนะ เมื่อเสาร์ที่แล้ว”

“อ้าว เทรอคะ ร้างไม่ยกเห็นคุณ แปลกจัง”

“ไม่แปลกหรือครับ สวนนี่ออกใหญ่โต”

“แต่วันนี้เราก็กักกันจนจนนะคะ” ศศรัณย์ไม่วายแ้ว

ปรกรณ์ขำพริต “นี่คุณจะกลับแล้วหรือ”

ศศรัณย์พยักหน้า โลงใจนิดๆ ที่เขาไม่ได้วิ่งหนีหลังจากเธอเปลอแ้ว
ไป เธอเดินไปหาพืคมเข้มแล้วบอกเขา

“กำลังจะกลับคะ คุณปรกรณ์จะกลับหรือยังคะ”

“กลับเลยก็ได้ครับ เราเดินไปกันดีไหม จะได้คุยกันไปด้วย”

“อ้อ! ศศรัณย์อยากจะกรืด เธอพยักหน้ารับยิ้มๆ พलगจุงพืคมเข้ม
ออกเดินไปเคียงข้างเขา

ตัวสูงจ้งเลยนะ...ศศรัณย์ลอบสังเกต รูปร่างเขาดูแข็งแรงแบบคน
สุขภาพดี เหมือนออกกำลังกายเป็นประจำ ยิ้มแก้งด้วย ดูท่าทางใจดีแบบนี้
อาจจะคุยกันได้ยาว

ปรกรณ์บอกว่าเขาอยู่แอลเอตั้งแต่ ม. ปลาย ตอนนี่เพิ่งกลับมาจาก
อเมริกา มาทำงานให้บริษัทของพ่อ เขาชอบปั่นจักรยาน ตอนอยู่ที่แอลเอก็
ปั่นอยู่บ่อยๆ

“ตอนอยู่ที่นั่น ผมชอบปั่นเลียบชายหาด”

ศศรัณย์รู้สึกว่หัวใจเต้นถี่ตอนที่ไต้ยินอย่างนั้น นี่ฟ้าสงสารเธอจึง
ส่งชายในฝันมาให้เธอ หนุ่มสูง ขาว ตี โสแว่น แถมชอบขี่จักรยานเลียบ
ชายหาด ปรกรณ์บอกว่าเขาชอบฟังเสียงลม เสียงคลื่น เสียงนกนางนวล
ชอบสิครามของห้องทะเล เขาเลยชอบไปปั่นจักรยานที่ริมทะเลบ่อยๆ

“ตอนนั้นก็มึเพื่อนปั่นบ้าง แต่พอย้ายมา ผมยังไม่มีเพื่อนปั่นเลย ถ้า
คุณร่นมาปั่นที่นี่บ่อยๆ ก็ดีนะครับ จะได้เจอกัน”

หลังจากนั้นเขาก็คุยกันเรื่อยเรื่อย ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเส้นทางในการปั่นจักรยาน พอถึงทางแยกหนึ่งที่ปรารถนจะไปอีกทาง ศรัณย์ก็ขึ้นชีพี่คมเข้ม โบกมือให้เขาที่โบกกลับมา ส่งยิ้มน่ารักมาให้

“เสาร์หน้าเจอกันนะครับ คุณรัน” เขาบอกเธอ

วันจันทร์ ศรัณย์ไปทำงานตามปกติ เธอเห็นเมฆหนึ่งหน้าอยู่ก่อนแล้ว ทิซาก็ด้วย ทั้งคู่นั่งพิมพ์อะไรเร็วเร็วอยู่ทั้งคู่ ที่ยังไม่ถึงเวลางานด้วยซ้ำ พอถาม เมฆก็บอกให้เธอรีบเช็คอีเมล มีนโยบายใหม่ออกมา ทั้งคู่กำลังช่วยกันสรุปเพื่อแจ้งคนในบริษัท

“เดี๋ยวฉันกับทิซาต้องไปเทรนเด็กชุดใหม่ ไฟล์เสร็จแล้วใช้ไหมรัน”

เมฆถาม

ศรัณย์พยักหน้า “เสร็จแล้ว ส่งให้แล้ว แกลองเปิดดูก่อนก็ได้ น่าจะครบคลุมแล้วนะ”

“รัน แกเข้าประชุมแทนพวกเราได้ไหม ตอนสิบโมงเห็นพี่ก้องบอกว่าจะมีคนจากเงินซีเข้ามา”

“หืม เซ็นสัญญาแล้วหรือ” ศรัณย์ร้องถามเมื่อได้ยินชื่อของบริษัทที่จะเข้ามาเป็นหุ้นส่วน

บริษัทเฟรชดริงก์ที่เธอทำงานอยู่ทำธุรกิจนำผลไม้ห่อเฟรช ขนาดของธุรกิจไม่ใหญ่ จำหน่ายแค่ภายในประเทศเท่านั้น ถึงอย่างนั้นก็มียาลูกค้าสัมพันธ์ และแผนกของเธอก็คือคนที่จะต้องคอยอบรมพนักงานฝ่ายลูกค้าสัมพันธ์ในเรื่องนโยบายและข้อมูลผลิตภัณฑ์ต่างๆ

ตามปกติแล้ว เมฆกับทิซาทำหน้าที่เป็นผู้บรรยาย อาจจะเพราะบุคลิกและหน้าตาของสองคนนี่ที่ค่อนข้างให้ภาพลักษณ์ที่ดีแก่องค์กร ใช้ว่าศรัณย์ไม่ดีนะ แต่เธอขี้เกียจแต่งตัวสวย ชอบใส่แค่เสื้อยืดกับกางเกงยีน บางวันหนักข้อถึงกับใส่กางเกงขาสั้นแค่เช่า บางครั้งก็ไปบรรยายบ้าง แต่ก็บ่อยครั้งเต็มที่ เธอเต็มใจยกหน้าที่บรรยายให้สองคนนั้น เพราะเธอชอบทำ

ฟรีเซนเทซันให้มากกว่า ชอบสรุปความ แปลออกมาให้ได้ใจความง่ายๆ ให้ผู้เข้าอบรมเข้าใจ รวมถึงชอบทำเนื้อหาของฟรีเซนเทซันให้น่าสนใจ และเธอก็ทำมันได้ค่อนข้างดี

เธอได้ยินมาลึกลับกว่าบริษัทมีความคิดที่จะขยายธุรกิจ ได้ยินแว่วๆ ว่าบริษัทยักษ์ใหญ่อย่างเงินซีอยากเข้ามาร่วมทุนด้วย เงินซีเป็นบริษัทที่ทำธุรกิจจำหน่ายเครื่องอุปโภคบริโภคขนาดใหญ่ มีส่วนแบ่งตลาดราวเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ เรียกได้ว่าจะหันไปทางไหน เจอสินค้าอะไร ก็แทบจะเป็นแบรนด์ที่อยู่ภายใต้เงินซีทั้งนั้น

ดูเหมือนเงินซีจะอยากได้น้ำผลไม้ของเฟรชไปตีตลาดส่งออก ซึ่งจะมีมองมไหนดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ดีสำหรับองค์กรของเธอ แต่ก็อดแปลกใจไม่ได้ ศรัณย์ไม่คิดว่าเขาจะเซ็นสัญญาเร็วขนาดนั้น

“ยังไม่ได้เซ็นสัญญา เขาจะเข้ามาดูข้อมูลเพิ่มเติมวันนี้ พี่ก็บอกให้คนในทีมเราเข้าประชุมคนหนึ่ง ฉันทกับเมษต้องเตรนเด็กใหม่ แก่เข้าไปแทนได้ไหม” ทิชาบอกอีก

ศรัณย์พยักหน้าให้ “ได้สิ เต๋ยฉันทเข้าเอง”

ไม่ยากอะไรนี่ ข้อมูลทุกอย่างอยู่ในหัวเธอหมดแล้ว เพราะเธอเป็นคนสรุปข้อมูลเกือบทั้งหมดของทีมแล้วตีความมันออกมาง่ายๆ ให้เด็กใหม่เข้าใจ ซึ่งเธอก็จะทำแบบเดียวกันให้คนของเงินซีเข้าใจด้วย

“พี่ยุ่น”

ศรัณย์หันขวับทุกๆ ที่ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่หันถ้าได้ยินชื่อนี้ เธอถอนหายใจทีหนึ่งเมื่อเห็นนะโมยืนยิ้มหน้าเป็นมาให้

“บอกว่าไม่ได้ซื้อยุ่นไง”

“ก็ผมจะเรียก ไม่ชอบก็ไม่ต้องหันสิ” เขาตอบ ส่งยิ้มยี่หวนมมาให้

“แล้วมีอะไร”

“ลงมาเซตคอมพิวเตอร์ให้ห้องประชุม เห็นบอกว่าคนของเงินซีจะมา ทีมพี่ใครจะเป็นคนเข้า”

“ถามทำไม”

“พี่ยุ่งเหยิงๆ” นะโมเตาถูกเผา

ศรัทธัยขมวดคิ้ว “แล้วจะทำไม”

“ไม่ทำไมหรือก อ๊ะ ให้”

เขายื่นมือไปตรงหน้า ศรัทธัยรับของในมือของเขา เป็นลูกอมรูปหัวใจรสสตอว์เบอร์รี่เหมือนที่เอามาทิ้งไว้ให้เมื่อวันก่อน และก็วันก่อนหน้านั้นด้วย หญิงสาวเพิ่งนึกได้ นะโมเอาลูกอมมาให้เธอทุกวันเลย

“ให้ทำไมหนักหนา” เธอถาม นะโมแค้ไหวไหล่

“อยากให้ เอาไว้กินตอนเครียดๆ ช่วยได้นะ”

“นึกว่าเป็นตัวแทนความรักจากนะโม” ไม่วายแ้วไปอีกที

นะโมยิ้มว่า “ครับ มาเติมความหวานให้พี่ยุ่ง เห็นลูกอมแล้วนึกถึงผม จะได้มีแรงทำงาน”

แล้วศรัทธัยก็ได้ยื่นชิชากับเมษประสานเสียงกันอาเจียน

ศรัทธัยก้าวเข้าห้องประชุมเมื่อถึงเวลา พร้อมคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กในมือ เมื่อวันก่อนนี้เองที่ทีมของเธอได้รับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กกันคนละเครื่อง เพื่อความสะดวกในการทำงาน จะได้ไม่ต้องย้ายไฟล์ไปมาเวลาต้องเข้าไปอบรมเด็กใหม่ในห้องฝึกอบรม

นะโมยังเซตระบบไม่เสร็จตอนที่เธอเข้าไป ในห้องนั้นว่างเปล่า มีแค่เธอกับนะโมเท่านั้น

ศรัทธัยนั่งลงบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง วางคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กตรงหน้า มองนะโมที่เซตคอมพิวเตอร์เข้ากับเครื่องโพรเจกเตอร์ที่บริเวณหัวโต๊ะประชุม เธอแอบมองเขา...เวลาทำงานก็ดูเอาจริงเอาจังดี คิ้วข้มๆ ขมวดเป็นปม ดวงตาเรียวเพ่งมองจอตรงหน้า เวลาไม่พูดก็ดูเฝ้าที่อยู่หรือก แต่อย่าได้อ้าปากเชียว

“มองมาก ผมเขินนะ”

ศรัณย์สะดุ้ง นะโมไม่ได้เหลือบมาทางเธอด้วยซ้ำ เขายังคงนั่งหน้า
เคียดเซตระบบอยู่ ศรัณย์รีบหันหน้าหนี

“ใครจะไปอดใจไหวล่ะจ๊ะ” เธอว่า เหลือบมองไปอีกนิด และเห็นว่า
นะโมเหลือบมองมา ส่งยิ้มน้อยๆ มาให้ด้วย

ครู่หนึ่งผู้เข้าร่วมประชุมก็มาถึง ต่างทยอยกันนั่งบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่
นะโมเซตคอมพิวเตอร์เสร็จแล้วและกำลังจะก้าวออกไปจากห้อง แต่แล้วเขา
ก็หยุดก็กลองข้างเธอ มือหนึ่งจับพนักพิงเก้าอี้ที่เธอนั่งอยู่ อีกมือคว้าเมาส์ไว้
สายของเธอแล้วเลื่อนมันไปมา จ้องจอคอมพิวเตอร์ในตบู่กของศรัณย์

“อะไร” เธอถาม ดันร่างเขาออกไปหน่อย โนม้มาเสียใกล้ขนาดนี้มัน
ชักจะยังไง

“อันไหนไฟล์ที่พี่ยุ่นจะเปิด”

เขาหันมาถาม ไบหน้าอยู่ใกล้จนศรัณย์ต้องผงะหนี เธอชี้ไปที่ไฟล์
ที่หน้าจอ นะโมกดเปิดมันขึ้นมา

“ไฟล์มันเป็นอะไรหรือเปล่า” ศรัณย์ถามหวาดๆ เมื่อเห็นนะโม
จ้องจอเขม็ง

เขาหันมาหา สายหน้าเขาๆ “ไม่เป็นไร”

“แล้วนายทำอะไรเนี่ย”

“เปิดไฟล์ให้” เขาบอก

ศรัณย์จุกปากอย่างรำคาญ แย่งเมาส์คืนมา “ฉันเปิดเองได้”

“นี่พี่ยุ่น ประชุมเสร็จก็โง่ง”

“บายโง่งมั้ง ทำไม”

“ไปกินข้าวกัน”

“อะไรของนาย ไอทีเบรกกินข้าวตอนเที่ยงไม่ใช่หรอ”

“ใช่ แต่เดี๋ยวผมรอ”

“ไม่ต้องรอ รอทำไม”

“งั้นพี่ยุ่นจะกินข้าวกับใคร พี่ชากับพี่เมษเขาน่าจะเทรนเสร็จตอน

เที่ยง ไปกินตอนเที่ยงไม่ใช่หรือ พี่ยุ่นก็กินข้าวคนเดียววนะสิ”

“กินคนเดียวก็ได้ เป็นไรไปล่ะ”

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวผมรอ นะๆ” นะโมว่า ศรัทธยกลอกตาใส่เขา
อะไรของไอ้เด็กนี่กัน ศรัทธยกปฏิเสธอีกรอบ แต่มีหรือนะโมจะฟัง

“ตามนี้แหละ ผมรอหน้าห้องประชุมนะ ไปล่ะ” ว่าพาลงออกจากห้อง
ประชุมไป ไม่สนใจเสียงร้องเรียกของศรัทธยก

ศรัทธยกถอนหายใจ แปลกใจว่ามันอะไรกันนักหนา ตั้งแต่วันที่นะโม
มาซ่อมคอมพิวเตอร์ให้ก็ดูเหมือนชีวิตจะยุ่งยากขึ้นมา เธอคิดปลงๆ ว่าถ้า
ออกจากห้องประชุมแล้วเจอนะโม จะไปกินข้าวด้วยก็ได้ แต่ถ้าไม่เจอ
ก็ไม่เป็นไร เธอไปเองได้อยู่แล้ว

ที่ก้องพาคนของเงินซีเข้ามาหลังจากนั้น ศรัทธยกตรวจทานข้อมูลที
หน้าจออยู่เพื่อเตรียมรายงาน ยังไม่ทันได้เงยหน้ามองก็ได้ยินเสียงร้องทัก
เสียก่อน

“อ้าว คุณรัน!”

ศรัทธยกมองตามเสียงเรียก เบิกตาหยีๆ ของเธอกว้างเมื่อเห็นคน
ตรงหน้า เขาไม่ได้สวมแค่เสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นสำหรับออกกำลังกาย แต่
อยู่ในชุดสูท ผูกไท เนียบเรียบร้อยจากหัวจดเท้า

“คุณปรกรณ์!”

๕

हु่นส่วน

“คุณรันทำงานที่นี้หรือครับ”

ปกรณ์ถาม ท่าทางดีใจที่ได้เจอเธอ

ศรัณย์ยิ้มจนตาหยี “ค่ะ แล้วคุณทำงานให้เงินซีหรือคะ”

ปกรณ์หัวเราะแหะๆ ดูจะตอบไม่ถูก พี่ก้องเลยตอบแทน “คุณปกรณ์เป็นรองประธานของเงินซีนี่ะ ไม่ยกักรู้ว่ารันรู้จักคุณปกรณ์ด้วย”

ศรัณย์เบิกตากว้างขึ้นอีกเมื่อได้ยิน ไม่คิดว่าเขาจะสูงส่งปานนั้น เธอนึกขึ้นได้ว่าเขาบอกเธอว่าเขากลับมาช่วยงานที่บริษัทของพ่อ

ลูกชายเจ้าของเงินซี...

ศรัณย์กลืนน้ำลายเอือก ปกรณ์หัวเราะท่าทางของเธอแล้วบอก พี่ก้อง

“ผมเจอคุณรันตอนไปปั่นจักรยานออกกำลังกายที่สวนสาธารณะครับ เลย์รู้จักกันตอนนั้น ไม่ยกักรู้ว่าจะได้มาทำงานร่วมกันด้วย ถ้าเป็นคุณรัน คงทำงานร่วมกันได้ แบบนี้คงต้องเร่งเรื่องสัญญาแล้วสิ”

ปกรณ์บอกแล้วยิ้ม ศรัณย์ยิ้มตอบ ส่วนคนอื่นๆ ในห้องประชุมก็

ท่าทางโล่งอกโล่งใจ ดูเหมือนทุกคนจะคาดหวังให้เงินซีลงมือเซ็นสัญญา
ในเร็ววัน

“เดี๋ยวประชุมเสร็จแล้วคุณรันไปไหนไหมครับ ไปกินข้าวกันไหม”

ปกรณชวนขึ้นมาต่อหน้าทุกคน พี่ก้องรีบบอก

“ทางเราจัดอาหารให้คุณปกรณแล้วครับ เพื่อคุณปกรณจะคุยเรื่อง
สัญญาต่อ จะได้คุยระหว่างมือกลางวัน”

“ผมว่าคุยเรื่องงานให้เสร็จในที่ประชุมเลยก็ได้ คงไม่ต้องคุยลากยาว
ขนาดนั้น” เขาว่า หันมาหาศรัณย์อีกครั้ง “คุณรันว่างครับ ว่างหรือเปล่า
ไปกินข้าวกันไหม”

ศรัณย์ยิ่งไปนิด ความกลัวเล่นจิตขึ้นมาในใจอีกแล้ว แต่ศรัณย์
ก็ตั้งสติ เขาไม่ได้จับเธอเสียหน่อย...ใช่ไหม

และเหมือนปกรณจะรู้ เขาขยับแว่นสายตาแล้วยิ้มให้ “จะได้คุยกัน
เรื่องที่คุยค้างไว้เมื่อคราวก่อน”

เรื่องปั่นจักรยาน เรื่องเส้นทางที่น่าสนใจ...ศรัณย์ถอนหายใจอย่าง
โล่งอก เขาคงไม่ได้คิดอะไรจริงๆ คงแค่อยากมีเพื่อนวัยเดียวกันไปปั่น
จักรยานด้วยกัน เธอออกจะเข้าใจความรู้สึกของเขา บางที่ปั่นจักรยาน
คนเดียวมันก็เหงานะ

“ได้ค่ะ” ศรัณย์ตอบตกลง

การประชุมราบรีน ศรัณย์นั่งฟังพนักงานจากแผนกต่างๆ ให้
ข้อมูลเรื่องผลิตภัณฑ์ จนถึงคราวของเธอ ศรัณย์ก็เริ่มอธิบายพร้อมเปิด
พรีเซนเทชันไปด้วย ไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอะไร ก็ทำแบบนี้มาบ่อยๆ ปกรณก็
เหมือนเป็นพนักงานใหม่ เธอก็แค่ต้องอธิบายเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้ฟัง...ดูจะเป็น
เด็กใหม่ที่ต้งออกต้งใจมากเสียด้วย เขาดูสนใจเรื่องที่เธอพูดมากเลย

ในที่สุดก็ประชุมเสร็จ ผลออกมาเป็นที่น่าพอใจ ปกรณคุยอะไร
เสียบๆ กับผู้บริหารท่านหนึ่งและศรัณย์เห็นว่าเขายิ้มกว้าง น่าจะเป็นข่าวดี

ผู้เข้าประชุมทยอยกันออกจากห้องประชุม ปกรณ์ก้าวยาวๆ มาหาเธอ มีพีก้องเดินตามหลัง

“งั้นเดี๋ยวผมขอตัวเลยแล้วกันนะครับ เรื่องสัญญาจะให้เลขาฯ โทรมานัดอีกที แล้วก็ขอยืมตัวคุณรันไปเป็นเพื่อนทานมื้อกลางวันนะครับ แล้วจะพามาส่ง” เขาบอก พีก้องยิ้มรับ จากนั้นปกรณ์จึงพาเธอเดินออกจากห้องประชุม

“กินอะไรกันดี คุณอยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม” ปกรณ์ถามเมื่อเดินออกมานอกห้องประชุมแล้ว ศรัณย์กำลังจะตอบตอนที่เห็นนะโม่ยืนกอดดอกฟิงผั่งอยู่ และมองมาที่เธอ

ลืมนะไปเลย...

“ว่าไงครับ แถวนี้อะไรอร่อยไหม คุณแนะนำได้ไหม” เขาถามอีก

ศรัณย์ไม่ตอบ เธอยังมองนะโม่อยู่ เขาเองก็มองกลับมา ดูเหมือนเขาจะแน่ใจแล้วว่าเธอจะไปกินข้าวกับผู้ชายคนนั้น เธอคิดว่าเขาจะโกรธ แต่นะโม่แค้มมาทำให้ พยักพยิดให้เธอหนึ่งที จากนั้นก็เดินแยกไปอีกทาง

ไม่โกรธเธอ...

แต่จะโกรธได้อย่างไรล่ะ เธอไม่ได้ตกปากรับคำว่าจะไปกินข้าวกับเขาเสียหน่อย พุดเองเออเองก็แบบนี้แหละ เจอแบบนี้บ้างก็ดี จะได้เซ็ด

ปกรณ์หันมองตามทิศที่เธอมองอยู่ จากนั้นก็หันมาหา “คุณมีนัดอยู่แล้วหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ ไม่มี” ศรัณย์รีบบอก “แถวนี้อะไรอร่อย เดี่ยวรันพาไป”

ศรัณย์ไม่แน่ใจว่าเป็นเวรของกรรม กรรมของเวรหรือว่าจะไร เธอพาปกรณ์มาร้านอร่อยร้านโปรดของเธอ บรรยากาศร้านดี อาหารอร่อยทุกอย่างราบรื่น แต่ไอ้หนุ่มเฒ่าข้างๆ นี่สิ...ไม่รู้จะไรดลใจให้นะโม่มากินข้าว

ร้านนี้ แถมนั่งโต๊ะใกล้ๆ กันอีกต่างหาก

นะไม่เหมือนไม่ได้สนใจเธอเลย เขามองเธอแวบหนึ่งตอนที่เธอเดินเข้ามาในร้าน ท่าทางนิ่งเฉยเหมือนไม่แปลกใจ เขากินอาหารของเขา เล่นโทรศัพท์มือถือไปด้วย พอกินเสร็จก็ลุกไป เหมือนไม่รู้จักกัน

ศศรัณย์ไม่ว่าอะไรหรอก แบบนี้ก็ดีแล้ว เธอคงทำหน้าที่ไม่ถูกถ้าจะโม้ทักขึ้นมาหรือมานั่งร่วมโต๊ะด้วย ก็เจ้าเด็กนี่ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง บางครั้งก็รับมียาก แถมคาดเดาไม่ถูกอีกต่างหาก

ศศรัณย์คุยกับปภรณ์เรื่องการปั่นจักรยาน แนะนำเขาเรื่องเส้นทางปั่น เธอบอกให้เขาลองไปแถวราชดำเนิน แถวพระบรมมหาราชวัง แถวนั้นถนนสวย แถมมีวิวอาคารมาให้แะไหว้อีกด้วย ดูเหมือนปภรณ์จะสนใจ เขาฟังอย่างใจจดใจจ่อ ยิ้มน้อยๆ ไปด้วย ยิ่งมองเธอก็ยิ่งคิดว่าเขาน่ารักซะมัด

“ผมยังไม่ค่อยชินทาง ไปได้ด้วยกันไหมครับ” เขาถามขึ้นมา

ศศรัณย์พยักหน้า “ได้ค่ะ เดี่ยววันไปเป็นเพื่อน”

“ถ้าคุณรันไม่ว่าอะไร ผมขอไลน์คุณรันไว้ได้ไหมครับ จะได้ไว้นัดกันมาปั่นจักรยาน”

ศศรัณย์หยุดก็เมื่อได้ยินอย่างนั้น ความรู้สึกหวาดกลัวแล่นขึ้นในทันที แต่เธอก็บอกตัวเองไม่เป็นไรนี่ ปภรณ์ก็แค่ขอไลน์ไว้นัดกันมาปั่นจักรยาน เขาไม่ได้จับเสียหน่อย ดีด้วยซ้ำไม่ใช่เธอ เธอจะได้ไม่ต้องไปปั่นคนเดียว ไม่แน่ะ...ถ้ารู้จักกันดีแล้ว เธออาจจะเลิกกลัว เขาอาจจะเป็นคนที่ดีไซ้ คนที่เธอจะเปิดใจให้ คนที่จะพาเธอไปปั่นจักรยานริมชายหาดอย่างที่ใฝ่ฝันมานานก็ได้

ศศรัณย์รู้สึกตัวอีกทีเมื่อโทรศัพท์มือถือของเธอส่งสัญญาณเตือน เธอหยิบมันขึ้นมาดู เห็นปภรณ์ส่งสติ๊กเกอร์รูปกระต่ายยิ้มมาให้ และตัวเขาเองก็กำลังนั่งส่งยิ้มให้เธออยู่เช่นกัน